Performanță și excelență

LOGARITM

Numărul 2
Anul școlar 2025-2026

Adresa redacției:
Colegiul Național „Constantin Diaconovici Loga”
Localitatea Timișoara, Județul Timiș
Bulevardul C. D. Loga nr. 37
Cod poștal: 300021
E-mail: logaritm@e-cdloga.ro
Telefon: 0256 491 873

COLEGIUL NAȚIONAL
"CONSTANTIN DIACONOVICI LOGA"
Bd. C.D. Loga, Nr. 37, 300020,Timișoara, Timiș
Tel.-Fax: 0256 491873, 0256 492094
CUI: 2487752,email: cdloga@loga.ro, web: www.cdloga.ro

MINISTERUL EDUCAȚIEI

Revista
Colegiului Național „Constantin Diaconovici Loga"
Timișoara

Reviste tipărite la Tipografia Logaritm

Sursa fotografiei: Scaueriu Caius

CUPRINS

Editorial. Revista „Logaritm" 6
Istoricul Colegiului Național „Constantin Diaconovici Loga"... 8
Timișoara se trăiește, nu se vizitează 12

Fire narative 17
Dorul de cineva aproape 18
Lumina frumuseții eterne 19
Fata cu ochi căprui 20

Reflecții lirice 23
Așteptând-o pe ea 24
Dualitate aritmică 25
Tandru, Sufletul însângerat 26
Îmbrățișare 27

Eseuri 29
Banat - simbol atemporal al culturii și al tradiției 30
La pas cu istoria evreiască 32
O zi din viața creierului tău (și de ce are nevoie de tine) 36

Despre și pentru logani 39

Balul bobocilor 40

CyberMoon: Robotica ce provoacă și inspiră 42

Interviu cu editorul trailerului ;i echipa câștigătoare a locului I la concursul Boovie 44

O zi ce sens pe creasta Nădașului 48

Q & A - LearnSphere 51

De vorbă în spirit logan 53

Interviu cu Raul Jurcan 54

Interviu cu Maria Prihor: între vocație, disciplină și realitatea din culisele Medicinei 58

Colectivul de redacție 63

Editorial
~ aspecte introductive ~

Colegiul Național „Constantin Diaconovici Loga” reprezintă, de mai bine de un secol, un spațiu al formării intelectuale, al disciplinei și al excelenței, dar și un loc al descoperirii de sine, al creativității și al libertății de exprimare. De-a lungul timpului, zeci de generații de elevi au trecut prin băncile acestei instituții prestigioase, purtând mai departe nu doar cunoștințe teoretice, ci și un set de valori fundamentale: respectul pentru educație, dorința de autodepășire și responsabilitatea față de comunitate. În acest context, revista de față se așază firesc în tradiția culturii loganiste, ca un spațiu deschis reflecției, artei și autenticității. În cadrul Colegiului Național „C. D. Loga” se organizează anual proiecte, spectacole, expoziții sau târguri spre folosul elevilor, având la bază intenția și dedicarea conducerii școlii, cadrelor didactice și chiar a elevilor înșiși. Acestea acoperă o gamă extrem de largă de domenii, precum teatrul, arta, istoria, politica, literatura și multe altele, dezvăluind un caracter extrem de dinamic și diversificat pe care îl promovează viitorilor absolvenți.

Ediția revistei „Logaritm” din anul școlar 2025-2026 propun cititorilor o călătorie într-un nou univers, compus din texte ce acoperă o paletă amplă de genuri și teme. Acest drum este pavat cu mai multe secțiuni: Fire narative, Reflecții lirice, Eseuri, Despre și pentru logani și De vorbă în spirit logan. Scopul acestei publicații este de a oferi o oportunitate elevilor de a-și face vocile auzite, indiferent de ce reprezintă ele: o frântură de gând, o emoție, o memorie sau o întrebare adresată lumii.

Paginile introductive cuprind o amplă descriere a istoriei bogate a școlii noastre care urmărește etapele definitorii ale instituției: apariția și evoluția pe parcursul anilor. Vă invităm să descoperiți imediat după articolul introductiv un capitol provocator, care vă va transporta cu gândul prin împrejurimi feerice, adevărate lumi de basm zidite de mințile creative ale „loganilor”. Este vorba despre capitolul destinat scrierii în proză, unde elevii propun spre publicare lucrări originale în care firul narativ urmărește parcursul efemer al vieților unor personaje, filtrul gândirii capturat în momentul în care se încearcă răspunsul la întrebări existențiale sau descrieri care vă vor pune la încercare imaginația.

În continuare, reflecțiile lirice prezente în revistă vor deschide fereastra către o dimensiune sensibilă a ființei. Emoțiile capătă o formă artistică, iar trăirile devin versuri ce vorbesc despre iubire, întrebări, vis, natură și mister. Maturitatea care reiese din aceste melodii lirice suprind capacitatea loganilor de a interpreta lumea într-o manieră profund personală.

Cum altfel ar putea promova o revistă diversitatea și creativitatea regăsită în mințile elevilor noștri decât prin a introduce un capitol dedicat eseurilor? Aici se află o varietate de teme, o paletă de culori la fel de bogată ca cea a naturii care trece prin ciclul anilor. De la obiceiuri și tradiții ale Banatului, la eseuri filosofice care reflectă realități sociale, la strigătele elevilor îngrijorați de natura înconjurătoare, acest capitol reprezintă dovada puternică a preocupărilor unice față de lumea în care trăim.

Următorul capitol este dedicat legăturii profunde dintre elevi și comunitatea din care fac parte. Articolele vorbesc despre experiențe care depășesc granițele sălii de clasă, prezentând proiecte, călătorii și momente ce contribuie la formarea unor tineri conștienți de rădăcinile lor, dar și de responsabilitatea pe care o au față de viitor. Activitățile extrașcolare organizate de elevii și de profesorii noștri –spectacolul caritabil „Logani pentru viață" și Balul Bobocilor– reprezintă dedicarea lor față de evenimente care pun primul loc creativitatea și inovația, depășind limitele domeniilor științifice studiate în cadrul orelor.

Încheierea oferă o imagine în oglindă a viitorului elevilor, încurajându-i să pună întrebări, să se intereseze și să fie curioși legat de drumul lor propriu în viață. Acest capitol vine în ajutor, oferind răspunsuri la întrebări pe care poate nu am avea ocazia să le punem într-un context formal. Incertitudinea întâlnită în adolescență, în rândul tuturor elevilor, va fi înlocuită cu încrederea pe care adulții din interviuri le-o prezintă. Este important să ne cunoaștem reciproc pentru o mai bună funcționare a sistemului. Totodată, poate unii dintre noi nu știm ce oameni celebri sau absolvenți realizați au studiat în băncile școlii noastre, dar în acest capitol se va găsi răspunsul și chiar mai mult, poate vom primi sfaturi sau ni se vor împărtăși experiențe remarcabile dintr-o perioadă de mult trecută, ajutând la crearea unei viziuni unice asupra școlii noastre în comparație cu prezentul.

Dorim să mulțumim tuturor persoanelor care ne-au ajutat în realizarea Revistei „Logaritm" și care au asigurat un drum lin a acesteia către inimile fiecărui „logan". Împreună suntem Loga!

ISTORICUL COLEGIULUI NAȚIONAL "CONSTANTIN DIACONOVICI LOGA", TIMIȘOARA

Partea II ***Prof. Milin Tihomir***

După război, începe opera de refacere a liceului, prin amenajarea sălilor de clasă, a bibliotecii și a cabinetelor de lucru în localul propriu, asigurându-se condiții prielnice activității didactice, întrerupte și îngreunate prin numeroasele strămutări din anii 1944-1946.

În 1946, sub directoratul profesorului Vasile Mioc, un matematician erudit, este creată Asociația Absolvenților Colegiului Național Constantin Diaconovici Loga, avându-l ca președinte de onoare pe Î.P.S. dr. Vasile Lazarescu, Mitropolitul Banatului, el însuși fost elev al liceului, numit la vremea respectivă Colegiul Național Bănățean. Asociația și-a avut sediul în incinta școlii, numărând printre membrii săi absolvenți de marcă. În ciuda scurtei sale existențe (e desființată din considerente politice, în 1948, printr-un decret semnat de către Gheorghe Gheorghiu-Dej), a desfășurat o activitate prolifică.

Din păcate, în 1948, Colegiul e transformat în Liceu. Urmare a Reformei din 1948, sistemul de învățământ este puternic politizat. Atmosfera în școală este atent controlată de autoritățile comuniste. La directivele Ministerului Educației, se constituie în fiecare școală câte o comisie ce are ca sarcină epurarea cărților „dușmănoase"/ „periculoase" din fondul de carte al bibliotecii. Rafturile bibliotecii liceului sunt împânzite cu literatură sovietică, manualele utilizate provin din traducerea celor din statele socialiste sovietice, iar îndrumările metodice adoptă specificul învăţământului socialist sovietic.

Elevii sunt supuși unei politici de rusificare lingvistică forțată. Se înființează organizaţia ARLUS (Asociaţia română pentru strângerea legăturilor cu Uniunea Sovietică). În 1950, școlile primesc Instrucțiuni despre cum să organizeze Luna Prieteniei Româno-Sovietice și sărbătorirea aniversării de 33 de ani a marii Revoluții Socialiste din octombrie 1917. Profesorilor li se pretinde să urmărească ca în cadrul lecțiilor, indiferent de disciplina predată, să facă în mod organic legături cu realizările din URSS. Elevii sunt îndemnați să trimită, prin Consiliul General de conducere a ALRUS, scrisori elevilor sovietici pentru consolidarea prieteniei între popoare.

Tot din 1950, clădirea liceului Loga va găzdui și Liceul Seral Mixt, cu 332 elevi, repartizați în 15 clase, având conducere proprie și corp profesoral distinct. Din această cauză, spațiile de învățământ sunt foarte aglomerate; mobilierul școlar și materialul didactic, folosite la comun, sunt rapid deteriorate din cauza rulajului. Pentru a face față numărului mare de elevi, cursurile se desfășoară de la ora 07:00 la ora 22:30, în trei schimburi. Diferența de pregătire între elevii celor două școli este foarte mare. Elevii seraliști urmau mai degrabă cursuri de alfabetizare, în consonanță cu politica vremii, care avea ca obiectiv central și general formarea omului nou, socialist, aplecat nu atât spre studiu, cât spre munca fizică. Aceștia, venind cu multe lipsuri în cunoștințe, mai greu au făcut față cerințelor programei. Pentru creșterea nivelului lor intelectual, se vor organiza meditații duminica, la școală. Numărul de ore alocat disciplinelor teoretice scade drastic, concomitent cu mărirea numărului de ore de pregătire practică și de îndoctrinare marxistă.

Începând cu anul școlar 1959-1960, elevii și profesorii Școlii Medii cu predare în limba maghiară sunt transferați în clădirea Liceului Constantin Diaconovici Loga, unde vor rămâne timp de doisprezece ani. Se înființează astfel secția maghiară a acestuia, relațiile fiind mereu armonioase.

Prin noua Lege a învățământului din 1978, unitățile de învățământ devin unități de producție. Elevii și profesorii participă la strângerea recoltei în lunile de toamnă și fac practică în întreprinderi și unități industriale (Atelierele CFR, la UMT, ILSA, URCC. etc.), pentru a deprinde cultul muncii.

În ciuda presiunilor politicului și a directivelor oficiale date pe linia marxism-leninismului, Colegiul Național C. D. Loga, exceptând zelul puținor dascăli îndoctrinați, a continuat să fie un spațiu al libertății, al gândirii descătușate, al rezistenței prin spirit, al etalării forței minții.

Un moment luminos l-a reprezentat în viața școlii sub comunism crearea claselor speciale de matematică și de fizică, în anii 70, ceea ce a făcut posibilă rebranduirea școlii, transformată din Școala Medie nr. 1 în Liceul de Matematică și Fizică. Rolul lor a fost acela de a valorifica potențialul și aptitudinile celor mai înzestrați elevi în domeniul celor două științe. S-a promovat exigența și competiția, iar rezultatele au fost cu adevărat remarcabile. S-au creat cercuri pentru studiul diferitor ramuri ale matematicii/fizicii, elevii fiind antrenați și încurajați să colaboreze la revistele de specialitate, din școală și din țară, propunând probleme ori soluții de rezolvare. Standardele atinse în pregătire de către elevii claselor speciale

s-au reflectat în absolvirea cu medii foarte mari a examenului de bacalaureat și prin parcursul lor academic de excepție.

În anul 1971, prin decizia Inspectoratului Școlar, clasele cu predare în limba română din cadrul Liceului Nikolaus Lenau, precum și clasele liceale (reale și umaniste) de la Liceul Eftimie Murgu (rămas doar cu clase de profil pedagogic) sunt mutate în clădirea Liceului de Matematică și Fizică. Întrucât spațiul de învățământ devenise supraaglomerat, cursurile desfășurându-se în două sau chiar trei schimburi, clasele I-IV ale Liceului de Matematică și Fizică sunt transferate la Liceul Eftimie Murgu.

Anul 1985 rămâne ca un punct de referință în istoria Colegiului, reprezentând începutul afirmării sale pe plan extern. Elevul Răzvan Gelca, participant la Olimpiada Internațională de Matematică de la Helsinki, obține medalia de aur, făcând astfel ca numele școlii să fie cunoscut peste hotare.

În vâltoarea evenimentelor din decembrie 1989, elevul Silviu Sebastian din clasa a XII-a sfârșește pe 22 decembrie împuşcat în torace, la intersecţia străzilor Olimpiadei cu Popa Şapcă. După îndelungi demersuri, strada pe care a locuit și în apropierea căreia s-a consumat tragedia îi poartă numele, în semn de recunoștință pentru martiriu. O placă memorială, montată pe unul dintre pereții holului central al Colegiului, amintește această tragedie.

În noul context istoric generat de prăbuşirea regimului comunist, pe fondul unor noi dificultăți, liceul încearcă să-și consolideze tradiția și legăturile cu absolvenții, dar mai ales să-și recapete tot mai mult dimensiunea sa europeană. Pe 1 iunie 1990, sub directoratul prof. Nicolae Negoescu și sub ministeriatul filosofului Mihai Șora, fost elev al Colegiului, e reînființată Asociația Absolvenților. Se adoptă un nou Statut, iar ca Președinte Onorific este ales Î.P.S. Nicolae Corneanu, Mitropolitul Banatului. Se reconfigurează profilurile; se încheie acorduri de colaborare cu instituții de învățământ din țară și din străinătate. În 1998, sub ministeriatul profesorului Andrei Marga, școala e ridicată la rang de Colegiu Național.

Începând cu anii 2000, se inițiază proiecte cu finanțare europeană. Școala începe să se afirme puternic și pe plan internațional, înregistrând rezultate de excepție. Elevul Klaus-Andreas Ludescher, actualmente student la Facultatea de Medicină a Universității Ruperto Carola, Heidelberg, pe lângă numeroasele premii naționale, obține, în 2010, Medalia de Bronz la Olimpiada Internațională de Științe pentru Juniori, desfășurată la Abuja, Nigeria, iar în 2012 Medalia de Argint la Olimpiada de Științe a Uniunii Europene, ținută la Vilnius, Lituania.

În intervalul 2013-2015, clădirea, ajunsă într-o avansată stare de degradare, e evacuată pentru reparații capitale, iar Primăria Municipiului Timișoara demarează lucrările Proiectului privind reabilitarea, modernizarea, dezvoltarea şi echiparea infrastructurii educaţionale a Colegiului Naţional C.D.Loga, Timişoara, în valoare de 7.346.636,12 lei. În timp ce activitatea didactică se desfășoară în clădirea fostului Grup Școlar Tudor Tănăsescu de pe strada Lorena, e refăcut în totalitate acoperișul, sunt recompartimentate spațiile

școlare, sunt create cabinete pentru fiecare catedră, e ridicat un perete în sala de festivități în vederea obținerii unei garderobe pentru elevi; e suplimentat numărul grupurilor sanitare; se construiește o nouă scară de evacuare în caz de incendiu, se amenajează o intrare pentru persoanele cu dizabilități și se montează două lifturi. În fiecare sală de clasă/laborator există table interactive, videoproiectoare, laptopuri, rețea wireless.

În octombrie 2018, Colegiul Național Constantin Diaconovici Loga a fost admis ca membru cu drepturi depline al Alianței Colegiilor Centenare din România (ACC), organizație non-guvernamentală constituită sub înaltul patronaj al Majestății Sale Regele Mihai I al României și care reunește cele mai prestigioase instituții de învățământ preuniversitar din țară; exclude orice afiliere politică și are ca scop fundamental creșterea calității în educație.

În 17 mai 2019, cu prilejul sărbătoririi Zilei Școlii și a patronului ei spiritual, Colegiul a fost onorat cu vizita Excelenței Sale, Klaus Werner Iohannis, Președintele României.

Vineri, 25 octombrie 2019, în ziua în care Majestatea Sa Regale Mihai I ar fi împlinit vârsta de 98 de ani, la Palatul Regal din București, în Sala Tronului, a avut loc o ceremonie de învestitură cu ordine și decorații dinastice pentru 14 personalități și instituții din România. Cu acest prilej, Majestatea Sa Margareta Custodele Coroanei Române a conferit Colegiului Național C. D. Loga din Timișoara, la împlinirea a 100 de ani de la fondare ca prin liceu cu predare în limba română din capitala Banatului, Decorația Crucea Casei Regale a României. Decorația, însoțită de un brevet ce explică motivele decernării, i-a fost înmânată directorului Colegiului, profesorul Tihomir Milin. În sală, la eveniment, a fost prezentă și o delegație a Colegiului Național C. D. Loga, formată din profesorul Mihai Neamțu și elevii Alexandru Brăteanu, Oana Voiculescu, Mădălina Vlad și Tudor Frățilă.

Marți, 8 octombrie 2024, la ora 17:00, la Palatul Cotroceni, cu prilejul marcării Zilei Mondiale a Educației, Colegiul Național „Constantin Diaconovici Loga” a fost decorat cu Ordinul “Meritul pentru Învățământ” în grad de „Ofițer”. Această decorație reprezintă o recunoaștere a excelenței în educație și a contribuțiilor semnificative pe care Colegiul Național C. D. Loga le-a adus la dezvoltarea învățământului din România.

Timișoara se trăiește, nu se vizitează!

Barna Maria Cristina
Clasa a XI-a MI2

Voi ce simțiți în Timișoara? Când vă adresez această întrebare, nu mă refer la starea pe care acest oraș v-o aduce. Nu recurg la termenul de a simți pentru a descrie o emoție, ci îndrăznesc să îl folosesc cu sensul său de bază, ce desemnează o senzație, din punct de vedere fizic. Ce puteți vedea, auzi, mirosi sau atinge în acest loc este influențat de activitățile la care puteți lua parte. În acest sens, comunitatea Timișoarei se asigură ca mereu să existe câte un eveniment care să dinamizeze rutina locuitorilor și care să le redea entuziasmul de a trăi.

Dacă vă veți însuși vreodată rolul de turist în acest oraș, sunt sigură că arhitectura lui vă va încânta privirea. La fel de sigură sunt și de faptul că, prin participarea la evenimentele găzduite, vă veți putea uita la Timișoara prin ochii unui adevărat localnic. Anual, au loc nenumărate expoziții de artă, știință, fotografie, însă câteva dintre acestea își au tradiția bine înrădăcinată în comunitate. Un exemplu care înfățișează acest lucru este Noaptea Cercetătorilor, o galerie care urmărește reliefarea importanței cercetării în știință și atragerea cât mai multor tineri către universul progresului tehnologic. În cadrul expoziției puteți vedea drone, imprimante 3D, brațe robotice și demonstrații live, interactive. Laboratoarele performante echipate cu microscoape și simulatoare sunt deschise către publicul larg, iar participanții pot urmări experimente fascinante desfășurate în interiorul lor. În fiecare toamnă, aici, elevii pasionați de robotică își întind standurile, expunând pe ele obiectele confecționate pe durata întregului an precedent – roboței, prototipuri, pliante informaționale – munca lor asiduă ce poate fi comparată doar cu cea a unor furnicuțe harnice, ce agonisesc provizii în acest anotimp.

Vara, pe timp de zi, arșița topește o parte din spiritul entuziast al Timișoarei, însă orașul revine la viață odată ce perioada concertelor începe. Festivalurile de muzică sunt renumite atât pentru spectacolele lor, cât și pentru distracția pe care le-o conferă tinerilor. Codru, Flight și JazzX sunt printre cele mai adorate festivaluri din acest oraș, umplând inimile oamenilor cu muzică de calitate în fiecare an. Pe când la primele două menționate întâlnim artiști de tot felul, de la pop la rap, cel din urmă este destinat numai iubitorilor de blues și jazz. În funcție de gusturile fiecăruia, vă puteți alege scena dorită în fața căreia să vă petreceți întreaga seară. Bătăi puternice de tobe în ritm cu inimile mulțimii, corzi de chitară și voci înalte se aud la tot pasul. Aici, oamenii își pot crea amintiri de neuitat, căci muzica reunește suflete și scrie povești noi, în timp ce și-o spune pe a ei.

Pe lângă simțul vizual pe care vi-l încântă, expoziția Legături Chimice de anul acesta are un loc rezervat pe această listă, căci ea se remarcă prin includerea unui element surpriză - mirosul. Expoziția se concentrează pe colaborarea dintre artă și știință, o simbioză la care nu v-ați fi așteptat. Munca cercetătorilor și a inginerilor este transpusă în diverse forme artistice: sculpturi, instalații sau fotografii create de studenți sau chiar de oameni de meserie. Evenimentul reunește patru concepte principale, însă două dintre ele vă atrag atenția în mod deosebit. Odată ce pășiți în încăpere, dacă vă aruncați privirea peste umărul drept, observați o masă lungă, întinsă de-a lungul zidului, pe care sunt așezate niște elemente stranii. Aproape instant, aceasta vă provoacă o doză nestăpânită de curiozitate. Peisajul seamănă cu un adevărat festin, însă în loc de mâncăruri alese întâlniți diverse materiale, produse finite, utilizate în industrii textile, plastice etc. Ce-i drept, nu v-aș judeca dacă v-ați apropia de masa plină de exponate și în continuare ați crede că pe aceasta se află gustări. Aproape ați considera că ochii vă joacă feste, întrucât mirosul dulceag de măr și cel de popcorn vă întâmpină neîncrezător. Nu, în acest loc nu se fac vrăjitorii, ci bioplasticul expus conține amidon de porumb, iar azurul, esență de măr. Așa se explică fenomenul. În schimb, dacă vă mutați privirea către mijlocul sălii, descoperiți un aparat confecționat din bucăți de sare, învelite de cabluri. Are un aspect nemaiîntâlnit. Dacă aveți totuși curajul să vă apropiați de el, veți da peste un aer încărcat de vapori cu sare, ce imită mirosul unei brize dintr-o salină.

Triatlonul și maratonul organizate la Timișoara au devenit o sărbătoare a mișcării în ultimii ani. Sute de oameni se înscriu pentru a concura nu doar cu ceilalți participanți, ci și cu ei înșiși. În cadrul acestor evenimente, aspirația la o rutină mai productivă care promovează sănătatea fizică este mai prețioasă decât premiul câștigător. Pe traseu, concurenții dau tot ce au mai bun din ei, aleargă, înoată sau merg pe bicicletă cât de repede și de eficient pot ei, depășesc fiecare obstacol și primesc încurajări de la spectatorii retrași pe margine. Senzația poate deveni atât de intensă încât pământul pare să răspundă la forța picioarelor lor. Dacă participați la o astfel de competiție, vă testați rezistența fizică și capacitatea de concentrare, simțind în tot corpul fiecare senzație la maximum.

Doar gândul la acest sport obositor vă poate duce cu gândul la mâncare. Norocul este de partea voastră, căci Timișoara găzduiește multe festivaluri culinare. Printre ele se numără Street Food Festival, unde sunteți întâmpinați de o varietate atât de largă de mâncare, încât până și Flămânzilă s-ar sătura cu ea. La acest eveniment, oamenii degustă preparate de toate tipurile, schimbând impresii și zâmbete cu ceilalți. Pentru un moment, peisajul acelui colț de Timișoara își transformă culorile în arome.

Astfel, vă dați seama de un lucru - Timișoara este o adevărată experiență, nu doar un loc pe hartă.

Ea nu se vizitează, ci se trăiește cu intensitate!

Fire narative

Dorul de Cineva aproape

Cheiaua Emma
Clasa a XII-a SN2

Scârție pontonul când călcăm pe el. Scândurile odată vii, stabile, sunt acum mucegăite, abia ne mai țin. Pășim cu grijă, evitând acea scândură care dă să crape. Cu fiecare pas, pontonul se cutremură, încerc să mă agăț de el, dar nu e destul de aproape. A ajuns deja la marginea apei și mie mi-au mai rămas câțiva pași. Se așază pe lemnul putred care abia îl mai ține. Picioarele îi atârnă pe margine. Mai are un pic și atinge apa cu vârful degetelor. Ajung și eu, mă așez cu grijă pe scândura putredă, dar o simt cum se lasă cu greutatea noastră.

Mă uit la el, dar nu mă vede. Privirea îi este țintită între munți, unde ar trebui să fie soarele. Odată, demult, a fost acolo și ne privea, dar atunci, noi nu-i dădeam importanță. Ne vedeam doar unul pe altul. Îi zăream sufletul prin ochi, invintându-mă la o aventură, aventura vieții noastre. Era dornic să-mi povestească, iar eu eram dornică să-l ascult. Îi strălucea privirea când mă vedea, zâmbetul i se mărea, ieșindu-i dinții la iveală. Eram singura care-i putea stârni râsul, singura cu care se dezlănțuia, singura pe care o privea așa.

Stăteam pe ponton amândoi, atunci tare, stabil, care încă mai mirosea puțin a stejar. Întinși pe el, priverea-mi era ațintită spre cer, unde licăreau stelele. Eu îi arătam constelațiile, cum mai făcusem și altă dată, dar el continua să inventeze altele noi. Râdeam la denumirile sale. Aveam pinguinul cu ursul polar care călăreau șarpele în jurul lunii, marmota cu coroniță și regele ei, câinele cu două cozi. Și crea tot felul de povești, iar eu râdeam până când nu mai aveam aer. Într-un final, după ce ne linișteam, zăream cu coada ochiului privirile pe care mi le arunca, provocându-mi câte un fior, în ciuda timpului plăcut. Abandonam stelele și constelațiile, îndreptându-mi toată atenția către el, scăparea mea, liniștea mea. Cu capul pe pieptul său, îi ascultam bătăile inimii, singura mea alinare, în timp ce el se juca cu părul meu, descâlcindu-l cu grijă.

Eram fericită atunci, numai noi, sub lumina lunii, apa lovind încet picioarele pontonului, iar noi unul lângă altul, lipsiți de griji și plini de dragoste...

Scârție din nou pontonul. Văd cum abia mai țin picioarele sale. Au fost multe furtuni vara aceasta, pline de ploi și fulgere. Apa a crescut, iar noi n-am mai fost pe la ponton. Încet, încet, de la atâta apă, a început să putrezească stejarul. Cuiele au ruginit, iar îmbinările au slăbit. La fiecare adiere de vânt, pontonul scârțâia, intrerupând serenada naturii. Pașii acum trebuiau făcuți cu grijă, orice tensiune putea provoca o ruptură. Ar fi trebuit închis. Se putea prăbuși oricând de la cea mai mică adiere. Totuși, ne aflăm pe el, chiar dacă dădea să se dărâme. Amândoi la capătul său, cu picioarele atârnate, cu brațele sprijinite pe margine ca să nu picăm, suntem în oglindă, poziții identice, dar privirea mea mi-e ațintită către el, a lui nu e. Încerc și acum să-i mai găsesc sufletul ascuns în ochi, dar dau de un zid. Zâmbetul de altă dată nu se mai arată, înlocuit cu o linie lipsită de viață. Din răsputeri încerc să caut ceva ce a fost între noi, dar nu mai e. S-a pierdut printre stele, însă tot mai încerc să recuperez acea sclipire de altă dată, să repar ce s-a stricat, să lipesc ce s-a rupt, să readuc pontonul la viață.

Îmi lipsesc râsetele în miez de noapte, poveștile la lumina lunii. Ce n-aș da să dau timpul înapoi, să mă reîntorc la ce a fost odată, la dragostea de atunci. El era perechea mea, alinarea sufletului meu, care mă făcea să uit de lumea de după ponton. Acum că nu mai este, totul este prea mult, prea luminos, prea gălăgios, prea fals... Nimic nu-l poate înlocui. Nici măcar amintirile nu-mi pot calma suferința.

Căci, deși suntem împreună pe ponton, nu puteam fi mai rupți unul de altul. Deși nu ne desparte decât o palmă, tot îl simt departe. Aș vrea să se mai joace cu părul meu, să încerc să-l învăț să împletească. Aș vrea să-i mai aud poveștile trăsnite despre noile sale constelații. Aș vrea să mai pot să-i stârnesc adevăratul zâmbet, cel în care i se văd dinții. Aș vrea să fie cum a mai fost odată, dar nu mai pot da timpul înapoi.

Oricât aș vrea, acum, pontonul este de nesalvat.

Lumina frumuseții eterne

Nișulescu Anda
Clasa a IX-a SN1

Ea a crescut învățând că viața are personaje. A învățat că fiecare va crea o bucată din viața Ei prin propria viață. Mai târziu a învățat că totul se va sfârși. Că frumosul va avea un final pentru a putea fi apreciat cu adevărat.

Apoi a început să plângă. Pentru tot ce s-ar putea întâmpla/se întâmplă/s-a întâmplat. Și plânsul s-a transformat în ploaie, pe care a început s-o picteze pe foi, inspirându-se de la apusurile perfecte. Soarele era mândru, oferindu-i, de asemenea, frumusețea luminilor eterne a stelelor.

Când a ales să privească spre cer, a observat că a călcat pe pământ. A pășit spre libertatea care a fost/este/va fi a Ei întotdeauna, trebuind astfel doar să iubească prima floare. Era atât de frumoasă, poate doar pentru că a fost prima sau poate doar că povestea n-ar fi continuat dacă ea n-ar fi fost frumoasă pentru Ea.

S-a îndrăgostit mult de acea floare galbenă (semăna cu Soarele) și a pus-o într-o vază pe bibliotecă. O privea mult pentru că o iubea. Era așa de frumoasă (în ochii ei), dar a uitat să o ude, să-i cânte, să-i scrie povești, să-i arate că o iubește cu adevărat, pentru că Ea era așa de pierdută în iubirea frumuseții acesteia.

A murit într-o dimineață în care ploua. În care norii erau confundați cu lacrimile Ei. Dar Ea n-a scos-o din vază, deoarece sufletul Ei încă era îndrăgostit de sufletul în viață a florii galbene maro acum. Când a realizat că realitatea este alta, a început să o ude, să-i cânte, să-i scrie povești, să-i arate că o iubește cu adevărat. Cu o speranță, poate.

După ce ploaia s-a oprit, a ales să iasă pentru a privi spre pământ (acum), cu gândul că îi va găsi un înlocuitor. Un fulg de nea s-a așezat pe umărul Ei, apoi Ea a privit spre cer. Stelele erau acolo și erau așa de frumoase.

În povestea Ei, ele au salvat-o.

Poate doar i-au creat vise mai mărețe, dar i-au transmis un mesaj, poate acela că iubirea este acolo unde tânjești. Înainte, tânjea la un etern muritor, până când ele i-au arătat muritorul etern, poate acela că ele vor rămâne frumoase pe vecie, iar Ea va muri singură.

A început să le laude, să le cânte, să le scrie povești, să le iubească. Poate doar pentru că asta învățase ea despre iubire.

Când Soarele a răsărit, stelele au dispărut, florile au înflorit, iar Ea s-a îndrăgostit de El.

El a iubit Soarele, a privit stelele cu Ea, i-a oferit flori, dar a murit primul.

Stelele au rămas frumoase etern.

Ea a învățat că ploaia vine și trece.

Florile au fost îngrijite pentru o frumusețe adevărată cu un final de apreciere.

Fata cu ochi căprui

Nedelcu Mara Eleonora
Clasa a VIII-a B

Când mă uit la bunica, în ochii săi căprui pot vedea eternitatea.

Eram la casa bunicii mele în aceasta vară. Curtea bunicii e micuță, dar foarte frumoasă. Mereu stau pe banca de culoarea ciocolatei albe de lângă mărul cel înalt care mă privește duios cu miile sale de frunze și admir amurgul. Cerul capătă, de obicei, culori calde care parcă te învăluie ca o plapumă pufoasă, iar asta simțeam eu seară de seară acolo. Era ca o a doua casă pentru mine.

Bunicul nu mai trăiește de mult, dar bunica este mereu la fel. Desigur că în acele zile, făceam tot felul de lucruri împreună. Bunica mă lăsa să o ajut la orice. Mă simțeam foarte apreciată.

Mergând prin casă, am văzut o carte mare și prăfuită pe șemineu. Am decis să o iau și să mă așez sub mărul cel mare. Am observat că era un album de poze și am trecut prin fiecare pagină lent, trecându-mi degetele peste toate chipurile din fotografii.

Într-o poză puteam vedea o fată aproape de vârsta mea care părea tristă pe banca de culoarea ciocolatei albe. Era cea mai frumoasă fată pe care o văzusem până atunci. Când m-am uitat mai atent am fost șocată. Era bunica. Puteam să o recunosc!

"Cum era viața pe vremea aceea?" se întreabă mulți copii din zilele noastre, desigur și eu. M-ați crede dacă v-aș spune că eu am reușit să am această experiență pentru câteva zile? "Spune prostii" probabil vă gândiți acum, dar fiți răbdători și ascultați-mă, căci nu vă mint!

Eram ametită. Poza mi-a căzut din mână, la fel și albumul. Am adormit cu un nod în stomac.

Peste un timp, mi-am deschis ochii. Simțeam o durere oribilă de cap! Cu mâna pe frunte și cu ochii închiși, am întrebat:

— Alo? Unde sunt?

— Șșș! Nu vorbi așa de tare!

— Ce? am spus, deschizându-mi ochii. Cine ești?

— Eu ar trebui să te întreb pe tine! Ești în curtea mea, știi?

Când m-am uitat lângă mine, am văzut o bancă de culoarea ciocolatei albe, lângă un măr mare. Fața fetei... ochii săi... Era chiar... bunica?! Da, sigur era ea. Aș fi recunoscut acei ochi căprui oriunde, totuși nu i-am spus nimic despre aceste lucruri fetei.

Am vorbit puțin. Surprinzător, nu m-a întrebat cum am ajuns acolo, și mi-a convenit. Nici nu plănuiam să-i spun. "Acum cum ies de aici? Sunt blocată în trecut!" mă gândeam eu deja.

Am ajuns să mă înțeleg bine cu ea. Aveam foarte multe lucruri în comun iar eu am stat foarte multe zile la casa ei. Era ca și cum o veșnicie trecea într-o secundă, dar noi nu creșteam. Eram cele mai fericite fete de pe planetă, acolo! Sincer, aș fi vrut să rămân mai mult timp la casa fetei cu ochii căprui.

Totuși, viața e frumoasă pentru că nimic din aceasta nu durează o veșnicie. Așadar, viața, această ființă frumoasă, dar vicleană, m-a alungat de acolo.

Pur și simplu râdeam cu fata cu ochii căprui, când marele măr a căzut pe banca pe care stăteam noi. Am strâns ochii speriată și am îmbrățișat-o, ambele speriate.

Dar... eram vie...

Mi-am deschis ochii. Puteam vedea amurgul cald care mă acoperea cu veșmintele sale unice. Eram tot în curtea bunicilor? Aveam albumul așternut peste picioarele mele. L-am ridicat și m-am uitat scurt la poza cu fata cu ochii căprui. Acum, lângă ea se afla o fată, care semăna cu mine, iar fata cu ochii căprui o îmbrățișa zâmbind. Erau fericite.

Bunicii nu i-am spus nimic, iar când am întrebat-o, mi-a spus că fata avea același nume cu mine, dar că ele nu mai vorbesc acum. Erau cele mai bune prietene.

Când mă uit la bunica, în ochii săi căprui pot vedea eternitatea, dar și o veche prietenă, viața.

Reflecții lirice

Așteptând-o pe ea

Staicu Meda-Elisa

Clasa a IX-a SS

În fața stației stau zi de zi,
Cu ochii spre drum și gândul la ea.
Tramvaie trec, dar tu nu vii
Și timpul nu știe să stea.

Oameni vin, apoi se duc
Cu pași grăbiți și visuri grele.
Eu stau oprit și doar te caut
Printre chipuri, străzi și stele.

Spui c-ajungi și eu te cred
Chiar de ceasul nu se oprește,
Întârzierea ta, un mic secret,
Mă doare, dar mă și iubește.

Dualitate aritmică

Dancău Nicușor-Adrian
Clasa a XI-a F

Prin stropi de ploaie și-o prismă concavă
În epicentrul vijeliilor utopice
Lipsit de-avânt, de-o perspectivă bravă
Spre cer întind o mână, cu impulsuri lirice.

Cu-o tânjeală bizară ce m-apasă
În timpane vâjâind cadențe himerice
Cealaltă mână pueril se lasă…
Să simtă viu pământurile esoterice.

Între două căi frenetic oscilând
Sătul de perpetue solilocvii pe-atâtea foi
În mii de cioburi explozive mă frâng
Cu sufletul eliberat, elibera-mă-voi.

Tandru

Dancău Nicușor-Adrian

Clasa a XI-a F

Frumoasa mea, în toiul nopții,
Când tot în jur e lin și stins
Cu-o notă joasă de pian
Lasă-mi sufletul cuprins.
Cântă-mă și fă-mă al tău
Și nu-mi da drumul niciodată
În note tandre și-n emoție
Păstrează-mi amintirea toată

Iusztin Iulia Antonia, Clasa a XII-a MI1

Sufletul însângerat

Căpățînă Bianca Mihaela

Clasa a XII-a MI1

În ochii tăi mă simt acasă
Oh, ce amintire frumoasă
Mă mai uit din când în când pe furiș
Ca să-i prind, dar tu ai ochii închiși
Nu vor să vadă ce au făcut cuvintele tale,
Cum au rănit un suflet cât un soare
Care sângerează până în ziua de azi
Oare ai vrea tu să-l pansezi, oare poți s-o faci?
Te așteaptă ca un copil în ploaie
Ca să vii cu umbrela cea argintie și mare
Să repari ceea ce tu ai stricat
Folosind un creion de desenat.

Îmbrățișare

Căpățînă Bianca Mihaela
Clasa a XII-a MI1

,
aleasă,
inte
aminte.

Te învăluie cu căldură,
Chiar și când te afli în furtună,
Și rămâne cu tine pe vecie,
Dacă ți-e dată de o persoană dragă ție.

Cu mâinile tremurânde
Și cu lacrimile ude,
În brațele tale subțiri
Împreună retrăim amintiri.

Amintiri pierdute de mult în timp,
Păstrate cu grijă mare într-un plic,
Dar ele nu mai au acel puternic glas.
O îmbrățișare e tot ce ne-a rămas.

Eseuri

Banat – simbol atemporal al culturii și al tradiției

Dancău Nicușor
Clasa a XI-a F

Odată cu trecerea ireversibilă a timpului și cu goana neîncetată spre evoluție, societatea este tentată să treacă cu vederea anumite elemente ale trecutului și, în fond, să uite părți ale propriei identități, atât de importantă în zilele noastre.

Într-o lume din ce în ce mai haotică și mai vastă, cultura și tradițiile așezărilor rurale par subiecte atât de insignifiante încât rareori ne documentăm asupra lor. Pentru noi, însă, locuitorii unei zone atât de bogate cultural precum Banatul, este crucial să luăm puțin din timp și să pătrundem în autenticitatea trecutului, să privim oamenii care au format locul pe care-l numim "acasă", să privim înspre acele meleaguri unde, după spusele lui Blaga, s-a născut veșnicia...

Banatul are un farmec aparte ce nu poate fi redat în cuvinte, un farmec dobândit prin secole de istorie bănățeană, încărcate cu obiceiuri consacrate de locuitorii satelor, cu corzi de vioară și răsunete de taragot, cu liniștea și pacea sufletească pe care o împărtășim cu toții. Atât continuitatea bănățenilor români, aflați mai multe veacuri sub autoritate maghiară și austriacă, cât și multiculturalitatea conferită de comunitățile germane, maghiare, sârbești, cehești etc. întregesc, astăzi, un Banat valoros, păstrat viu prin tradiții și obiceiuri despre care ar fi păcat să nu povestim.

Aici, obiceiurile perpetuate din generație în generație au, deseori, un set de valori pe care îl transmit. ***Șezătoarea***, spre exemplu, reprezenta acțiunea femeilor de a se aduna laolaltă, în serile de iarnă, pentru a țese sau a toarce, schimbând, totodată, idei și păreri despre diverse aspecte ale vieții rurale - un cadru impenetrabil, cu o profundă însemnătate spirituală, unde prevalează liniștea, calmul, glasul domol al satului...

Un alt obicei care demonstrează armonia și spiritul civic caracteristice bănățenilor este ***claca***. Înțelegând marea responsabilitate a menținerii unei gospodării, sătenii se uneau și, cu bunătate și altruism, ofereau o mână de ajutor celorlalți, ori de câte ori era nevoie, fără să aștepte ceva în schimb. Strânsul fânului, aratul pământurilor, plantarea legumelor – toate erau realizate de întreaga comunitate, unită printr-un suflet comun.

Clacă la copăitul (îngropatul) cartofilor în satul Pârvova, jud. Caraș-Severin

Pătrunzând și mai profund în complexitatea culturală a Banatului, regăsim tradiții care sfidează societatea cu care suntem obișnuiți azi și readuc la viață misticitatea, spiritualitatea și caracterul enigmistic al satului, reprezentate de legende și mituri ce transcend umanul, sacre pentru săteni.

Zăpostitul este sărbătorit de bănățenii de munte în prima duminică a Postului Paștelui, zi menită să marcheze intrarea în cel mai important post religios al anului. Bărbații și femeile își schimbau reciproc porturile populare și cutreierau satul dintr-un capăt în altul, împărtășind glume și voie bună cu toți consătenii. Ceea ce urmează este perioada ***Sântoagerilor***, care începe în prima zi de marți de după Zăpostit (“marțea încuiată”) și durează o săptămână - unul dintre cele mai mistice și bizare elemente ale tradițiilor bănățene.

Sântoagerii sunt descriși ca fiind spirite răuvoitoare, îngeri căzuți ai lui Dumnezeu, care se arată sub forma unei ființe jumătate-om, jumătate-cal. Aceștia coboară pe Pământ timp de o săptămână, când cerurile se deschid, și interzic oamenilor să lucreze după lăsarea serii, indiferent de natura muncii. Oricine încalcă această regulă este crunt pedepsit și, apoi, ucis de Sântoageri.

Pentru a-i alunga și a se feri de spirite rele, sătenii obișnuiau să spele vasele cu leșie (soluție obținută prin fierberea cu apă a cenușii de lemn), iar apoi, ardeau cârpa folosită și afumau animalele, grajdurile, curțile și tot perimetrul locuinței, recitând, de altfel, și anumite descântece care le confereau siguranța.

De asemenea, respectând multiculturalitatea deosebită a Banatului, amintim despre ***Kirchweih***, tradiție specifică comunităților de șvabi (germani aduși din Bavaria), prin care se sfințesc, anual, parohiile catolice, implicând, adesea, târguri, dansuri populare, expoziții de costume tradiționale.

Definit de o grandioasă profunzime culturală și tradițională și considerat de mulți refugiu sentimental, Banatul simbolizează, așadar, o adevărată comoară a României, unde predomină sacrul și pacea sufletească, unde tradițiile și obiceiurile încetinesc acele ceasurilor, unde veșnicia este mai tangibilă ca oriunde altundeva.

La pas cu istoria evreiască

Barna Maria
Clasa a XI-a MI2

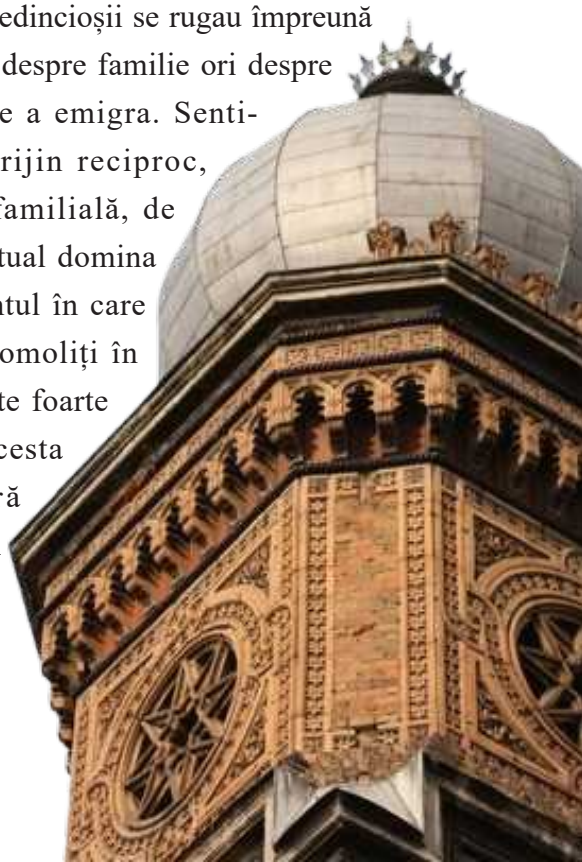
De obicei, în cadrul excursiilor cu clasa elevii vizitează monumente, edificii sau colțuri de natură. Ei se plimbă dintr-un loc într-altul, adesea copleșiți de efortul făcut, pentru ca, la finalul zilei, să rămână cu o amintire tangibilă - poze făcute la fața locului sau suveniruri cumpărate la un preț exorbitant. Subiectul acestei compuneri iese totuși din tiparele unei asemenea excursii, căci călătoria ce așteaptă să fie descrisă în rândurile următoare nu presupune un simplu tur al unui templu evreiesc, ci, îndeosebi, vizita unor adevărate perioade din istoria Timișoarei. Înțelesul excursiei de la Sinagoga din Cetate se transfigurează din termeni de spațiu, în termeni de timp.

În dimineața de vineri din Săptămâna Altfel, am plecat cu pași grăbiți către locul în care era prestabilită întâlnirea cu domnul profesor de istorie. Am pornit în această aventură elevii voluntari ai claselor a XI-a MI1 și a XI-a MI2. Ajunși în fața sinagogii, am făcut cunoștință cu ghidul ce urma să ne acompanieze. Pe tot parcursul turului, i-am comparat abilitățile cu cele ale unui dirijor. Semăna cu un maestru de orchestră, nu avea asupra lui partitură ajutătoare, însă dădea tonul și dicta pauzele melodiei pe fundalul căreia ne lăsam purtați de valurile trecutului. Chiar de la intrarea în sinagogă, acesta și-a început sonata, povestindu-ne despre stilul arhitectural al clădirii. La prima impresie, construcția cărămizie se arăta impunătoare. Cupolele înalte străbăteau norii,

căci dimensiunea pământului nu le era de ajuns, iar vitraliul circular din mijlocul clădirii stătea de veghe asupra trecătorilor. În decursul prezentării, am aflat că Sinagoga din Cetate face excepție de la regula diversității arhitecturale pe care o respectă multe temple evreiești. În general, lăcașurile religioase iudaice nu sunt construite într-un stil arhitectonic specific, aspectul fiind mai degrabă pestriț. Totuși, în cazul unor sinagogi din Timișoara, precum este și aceasta, stilul eclectic, elemente din arta islamică și caracteristici de tip maur se oglindesc în înfățișarea lor. Alegerea acestui conglomerat de particularități s-a născut în secolul al XIX-lea, în Europa de Est și Centrală, din dorința evreilor de a se diferenția de arhitectura celorlalte biserici și de a-și afirma identitatea semită.

Apoi, am discutat mai în detaliu despre comunitățile religioase evreiești, răscolind în continuare trecutul. Această parte a turului a atras după sine explicarea anumitor termeni și sedimentarea lor în mințile noastre – lucru mai valoros decât orice alt suvenir scump cumpărat. Evreii aşkenazi și sefarzi reprezintă două subculturi în iudaism, deosebindu-se între ei prin practicarea ritului și a anumitor tradiții. La Timișoara, primii evrei au fost originari din Constantinopol și din orașe din Ungaria, fiind descendenți ai sefarzilor. Abia din secolul al XVIII-lea începem să regăsim ambele comunități. Inițial, ele și-au administrat sinagogile separat, însă, împuținați, sefarzii au fost nevoiți să fuzioneze cu aşkenazii. O altă ramificare a evreilor își are rădăcinile în Epoca Luminilor, când interpretarea diferită a textelor sacre îi face pe aşkenazi să se împartă în mai multe curente: cel ortodox (respectând ritualurile religioase cu mare strictețe), cel neolog (fiind mai permisiv cu obiceiul uman de a se abate uneori de la legea divină) și cel status quo ante (un fel de cale de mijloc pentru primele două categorii). Comunitatea Sinagogii din Cetate a fost neîntrerupt loială curentului neolog.

După Al Doilea Război Mondial, sinagogile erau pentru oameni niște „case de adunare” (Beit Knesset). Acolo, sufletul acestora putea lua o pauză de la larma haosului ce îi înconjura. Erau locuri protejate de ceruri, nu de ziduri, în care credincioșii se rugau împreună sau povesteau despre familie ori despre perspectiva de a emigra. Sentimentul de sprijin reciproc, de reuniune familială, de echilibru spiritual domina până și prezentul în care noi stăteam domoliți în sinagogă și este foarte probabil ca acesta să nu dispară nici în viitorul ce îl așteaptă.

Ar fi fost păcat să fi neglijat cauzele pentru care numărul de evrei a scăzut drastic în Timișoara, de-a lungul ultimilor zeci de ani, să nu fi dezbătut deloc subiectul în decursul vizitei. Și precum ne-a spus domnul profesor, în biserici se iartă păcatele, nu se fac altele. Așa încât ne-am cufundat și în această călătorie. Am aflat că la recensământul din anul 1935 s-au înregistrat 12 540 de evrei din totalul populației orașului (aproximativ 13%), iar în 2018 - relativ aproape de momentul actual - comunitatea număra doar 601 membri (estimativ 0,2%). Nu trebuie să excelezi la matematică pentru a-ți da seama că diferența numerică este una semnificativă, chiar radicală. Probabil, explicația cea mai intuitivă care răspunde la întrebarea „De ce?" ce stă pe buzele noastre este reprezentată de perioada celui de-Al Doilea Război Mondial. Totuși, nu așa s-au întâmplat lucrurile în istorie. Chiar dacă, în mod cert, nu putem afirma că anii 1939-1945 au fost prielnici pentru colectivul evreiesc de la Timișoara, acesta a avut norocul ca Banatul, regiunea unde conviețuiau, să nu fie anexat Ungariei în 1940. Astfel, evreii din oraș nu au căzut pradă deportărilor masive în lagărele de exterminare, numărul de victime ale regimului fascist ridicându-se la 28. Deși populația iudaică a rămas în mare parte intactă, legislația antievreiască le-a îngrădit drepturile și le-a stârpit de la rădăcini multe dintre micile bucurii zilnice.

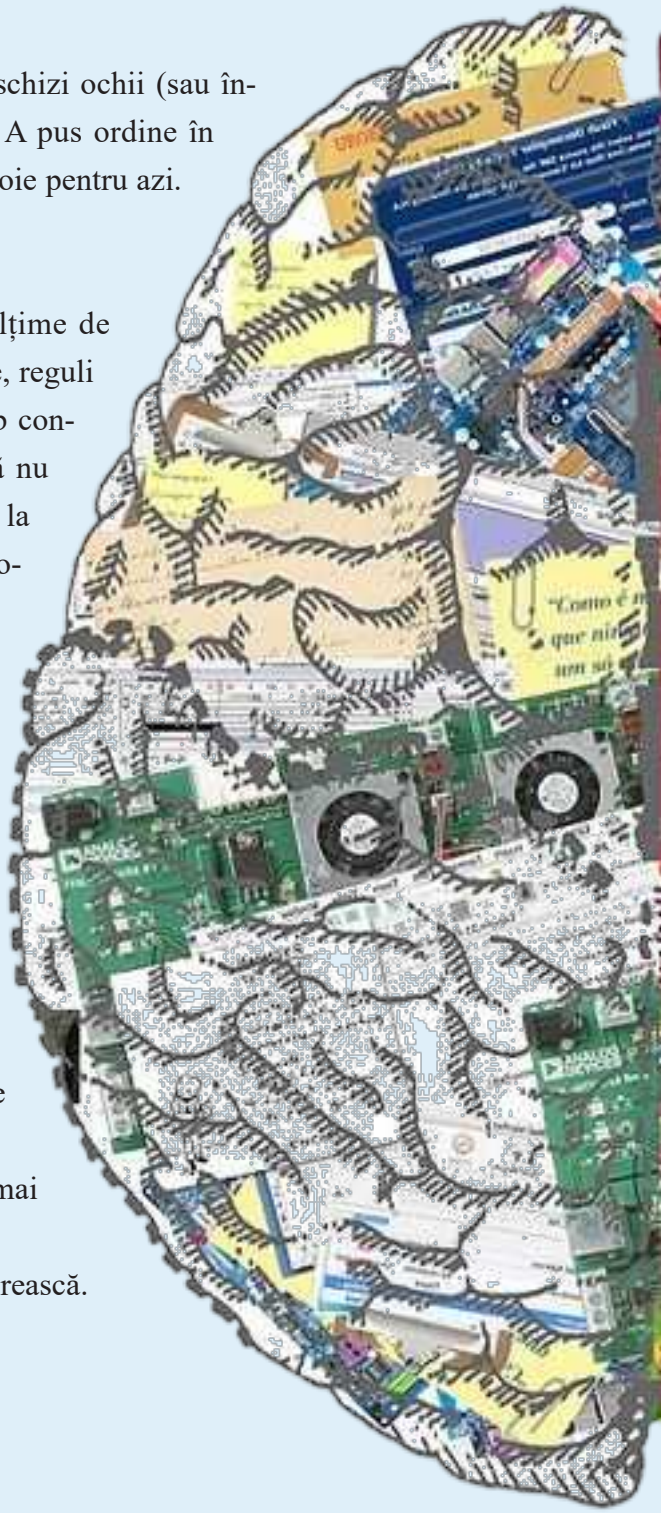
Așa, treptat, am ajuns la următoarea oprire din excursia noastră: perioada comunistă, adevăratul vinovat pentru împuținarea comunității semite. Exproprierea antreprenorilor, proprietarilor și restricțiile impuse de regim au dus la o emigrare vastă din România către statul Israel. Mai mult decât atât, atunci când guvernul român a început să se distanțeze de conducerea sovietică, relațiile cu Israelul s-au consolidat, facilitându-se, într-o oarecare măsură, plecarea evreilor din țară. Se explică astfel fenomenul numărului scăzut de membri din zilele noastre, care s-a materializat în timp în desființarea multor sinagogi din oraș. Cele rămase în prezent sunt totuși destul de des frecventate, susținând o bogată activitate religioasă.

Acestea fiind spuse, repertoriul ghidului a ajuns la final. Ce ne rămânea nouă de făcut era să revenim în prezent și să ne îndreptăm ușor spre casă. Nu a fost o vorbă goală atunci când am spus că această excursie a fost una atipică. Nu ne-am ostenit picioarele plimbându-ne în diverse locuri, ci ne-am transpus intelectul în trecutul ireversibil al Timișoarei. Am parcurs o călătorie lungă al cărei bagaj nu era plin cu haine, ci cu imaginație și, astfel, am dobândit o mai bună înțelegere a istoriei semite din oraș.

O zi din viața creierului tău (și de ce are nevoie de tine)

Vastag Ingrid
Clasa a VI-a A

În fiecare dimineață, atunci când sună alarma și deschizi ochii (sau încerci), creierul tău este deja treaz. A lucrat toată noaptea. A pus ordine în informații, a șters ce nu era important și a păstrat ce are nevoie pentru azi. Deși tu poate ești încă somnoros, el este gata de acțiune.

Creierul la școală

Odată ajuns la școală, creierul tău primește o mulțime de informații. Fel de fel de formule la matematică, date istorice, reguli gramaticale și lista e luuungă. La început lucrurile sunt sub control, dar după un timp începe să obosească. Nu pentru că nu ești atent, ci pentru că nimeni nu poate rămâne concentrat la maxim ore întregi. De fapt, atenția se menține focusată aproximativ 20–30 de minute, după care e normal să obosești. De aceea, pauzele sunt importante.

Astfel, atunci când nu înțelegi ceva și te enervezi, creierul intră în modul „ajutor!”. Dacă te sperii prea tare de note sau teste, el se blochează. De aceea, o respirație adâncă și gândul că „pot învăța” chiar contează.

Ce se întâmplă când citești

După școală, bineînțeles că fiecare avem teme, așa că deschidem cărțile. Pentru creier, tot ce descoperă între paginile lor este o aventură. El vede emoții, locuri, oameni, face conexiuni, chiar dacă tu vezi doar niște pagini pline de lecții noi.

De aceea, ori de câte ori citești, creierul tău devine mai bun la a înțelege lumea și oamenii din jur.

Și știi care este partea bună? Orice citești îl ajută să crească.

De ce somnul e ca un supererou

Seara, creierul tău începe să obosească. Dacă îl lași să doarmă, el face curățenie generală. Pune informațiile la locul lor, repară ce s-a stricat și te pregătește pentru mâine.

Atunci când nu dormi suficient, creierul vine la școală obosit. Uită lucruri, se enervează mai ușor și se concentrează greu. Somnul nu e un moft — e combustibil.

Creierul tău se dezvoltă și funcționează cel mai bine dacă dormi 8–10 ore pe noapte, mănânci fructe, legume și proteine, bei apă, faci mișcare, te înconjori de persoane dragi, citești și înveți zilnic lucruri noi.

Creierul nu doarme niciodată de tot. Chiar și când pare că nu avem randament deloc, el adună bucăți mici de curaj, lecții uitate, emoții și vise. Le păstrează cu grijă, ca într-o cutie invizibilă, pentru zilele în care vei avea nevoie de ele.

Creierul este capabil să își amintească nu doar ce ai învățat, ci și cine ai devenit pe parcurs. Își amintește serile târzii, paginile citite pe jumătate, încercările care n-au mers, dar și momentele în care ai ales să nu renunți.

Așa că, atunci când ți se pare că școala e prea grea sau că nu ești destul de bun ori îndeajuns de pregătit, oprește-te o clipă. Respiră. Ia o mică pauză. Plimbă-te în natură. Fă un sport. Supereroul din capul tău încă lucrează. Și, încet, pas cu pas, te duce exact acolo unde trebuie să ajungi.

Despre și pentru logani

Balul bobocilor

Cordoș Maria-Iulia
Clasa a XI-a MI1

Am intrat în sala Filarmonicii din Timișoara cu gândul că balul bobocilor de la „C. D. Loga” va fi special, dar ce am trăit acolo a depășit tot ce îmi imaginam. Încă de la început, locul avea o atmosferă aparte – elegantă, dar plină de viață. Lumina caldă, scena uriașă și zumzetul publicului mi-au dat sentimentul că urmează o seară de neuitat.

Ideea balului nu era nouă, dar modul în care au pus-o în scenă chiar a prins: fiecare pereche de boboci reprezenta o țară, iar scena s-a transformat într-o plimbare prin lume. N-a fost nevoie de explicații – costumele, felul în care se purtau și dansau, totul spunea povestea diversității și creativității. Tema aceasta chiar a arătat cât de mult țin atât colegiul nostru, cât și orașul, la diversitate și deschidere. Și, ca de obicei, balul de la Loga mi-a confirmat că aici detaliile și dorința de a fi buni apar cu mult înainte să deschidem manualele.

Cel mai tare m-au dat pe spate dansurile. Cha-cha-ul a adus veselie, ritm și o energie care te prindea fără să vrei. Dansatorii zâmbeau sincer, iar pașii lor te făceau să vrei să te ridici în picioare. Tango-ul a fost altă poveste – intens, dramatic, fiecare mișcare încărcată de eleganță. Salsa-ul a adus explozia de culoare și bucurie, reușind să lege publicul de cei de pe scenă. N-au lipsit nici dansurile de fete, de băieți sau de grup, toate atent coregrafiate de Nikola, care merită toate laudele. Momentele de grup chiar au fost printre cele mai spectaculoase – coordonare, grație, stil, totul la superlativ. Fiecare pas părea gândit, fiecare schimbare era fluidă și tot spectacolul a ieșit perfect. Bobocii au ridicat ștacheta cu mult peste ce mă așteptam. Ne-au oferit un show adevărat.

Valsul a avut farmecul lui aparte. Elegant, clasic, parcă timpul s-a oprit atunci pe scenă. Din sală,

aveai impresia că totul plutește, iar publicul respira la unison cu dansatorii. A fost un moment care a strâns cele mai multe aplauze și sunt sigură că o să rămână în mintea tuturor.

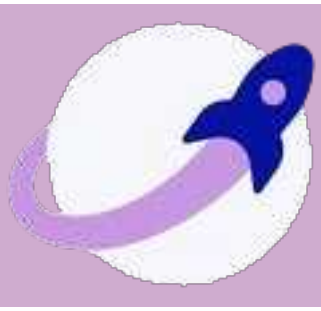
Mai presus de tot spectacolul, balul bobocilor mi-a lăsat o emoție distinctă. M-a făcut să mă gândesc la propriile amintiri din clasa a noua, la entuziasmul și emoțiile de atunci. S-a simțit bucuria bobocilor, curajul lor de a urca pe scenă și de a se arăta așa cum sunt. Nu a fost doar un concurs sau o petrecere, ci o sărbătoare a energiei, a creativității și a dorinței de a fi parte din ceva mare. Pe boboci îi simțim ca pe frații mai mici, iar după seara asta, cred că toți am fost mândri de ei, nu doar pentru cât de bine au dansat, ci și pentru că sunt „ai noștri".

Organizatorii s-au întrecut pe ei. Totul a mers ca pe roate, cu atenție la fiecare detaliu. Programul a curs firesc, momentele s-au legat frumos, și se vedea clar că nimic nu a fost lăsat la voia întâmplării. Fiecare parte a contribuit la atmosfera serii.

Când am plecat de la Filarmonică, am simțit că am fost martoră la ceva rar: muncă, pasiune și talent, contopite într-o seară magică. Balul bobocilor de la Loga nu a fost doar o seară frumoasă, ci o amintire vie, ceva ce sigur va rămâne cu noi mult timp de acum înainte.

CyberMoon: Robotica ce provoacă și inspiră

La CyberMoon, robotica nu e doar despre cod și construcții – e despre creativitate, muncă în echipă și pasiune, toate sub umbrela valorilor FIRST: respect, perseverență, inovație, cooperare și incluziune. În cadrul competițiilor FIRST Tech Challenge (FTC), aceste valori nu sunt teorie, ci reguli nescrise care definesc fiecare meci, fiecare alianță și fiecare interacțiune dintre echipe.

Competiția FTC este un concurs internațional de robotică dedicat elevilor de liceu, organizat de FIRST (For Inspiration and Recognition of Science and Technology), în care echipele proiectează, construiesc și programează un robot pentru a îndeplini sarcini specifice într-un joc nou, lansat în fiecare sezon. Fiecare sezon aduce o temă diferită, iar echipele au la dispoziție câteva luni pentru a dezvolta un robot capabil să marcheze puncte atât în perioada autonomă, cât și în cea controlată de la distanță, într-un meci de 2 minute și 30 de secunde. Competiția este structurată pe etape – league meet-uri, regionale, naționale și, pentru cele mai performante echipe, campionatul mondial. Pe lângă meciurile din teren, echipele sunt evaluate și pentru portofoliul tehnic, inovație, outreach și impactul în comunitate, ceea ce face ca FTC să fie o competiție completă, care îmbină excelența tehnică cu dezvoltarea personală și spiritul de echipă.

FTC nu înseamnă doar să construiești un robot performant. Înseamnă să gândești strategic, să rezolvi probleme sub presiune, să colaborezi chiar și cu echipele împotriva cărora concurezi. Conceptul de Gracious Professionalism promovat de FIRST pune accent pe competiție serioasă, dar corectă – câștigi prin performanță, dar și prin caracter. În timpul meciurilor, adrenalina e reală: ultimele secunde pot schimba clasamentul, iar fiecare decizie contează.

CyberMoon organizează league meet-uri pentru echipe din toată țara, contribuind activ la dezvoltarea comunității FTC din România. În același timp, echipa luptă pentru calificarea la etapele naționale și își propune să ajungă la nivel internațional, unde standardele sunt și mai ridicate, iar competiția devine globală.

Prin evenimente precum SYNC FESTIVAL, promovăm nu doar robotica, ci și valorile FIRST în comunitate. Workshop-urile, demonstrațiile și interacțiunea directă cu publicul arată că STEM este accesibil oricui are curiozitate și dorință de implicare.

În spatele performanței stau membrii echipei, care învață constant unii de la alții, se sprijină reciproc și lucrează organizat pe departamente. Mentorii dedicați îi ghidează, oferind experiență și feedback, iar voluntarii implicați primesc titlul de Silver sau Gold, în funcție de contribuție.

Participarea la competițiile FTC are un impact profund asupra elevilor, atât profesional, cât și personal. FTC dezvoltă competențe reale de inginerie, programare și design, dar și abilități esențiale precum leadershipul, comunicarea, managementul timpului și lucrul în echipă. Elevii învață să gestioneze presiunea competiției, să își asume responsabilități și să transforme eșecurile în lecții. În același timp, experiența competițională le deschide oportunități academice și profesionale, oferindu-le acces la o rețea internațională și la o comunitate care încurajează performanța și colaborarea. Impactul FTC nu se oprește la terenul de joc – el modelează caractere și pregătește viitorii lideri în domeniul STEM. La CyberMoon, FTC nu este doar o competiție – este un mod de a gândi, de a colabora și de a crește. Robotica devine astfel un spațiu al performanței, dar și al formării caracterului.

Interviu cu editorul trailerului și echipa câștigătoare a locului I la concursul Boovie

Teculescu Alessia-Georgia
Clasa a XI-a MI1

Uneori, cele mai frumoase proiecte se nasc din pasiunea pentru o poveste și din dorința de a o împărtăși și cu alții. Concursul "Boovie" le oferă elevilor ocazia de a transforma cărțile preferate în scurte trailere cinematografice, iar pentru echipa noastră această experiență a însemnat mult mai mult decât un simplu concurs: a însemnat muncă, emoție, colaborare și multe ore petrecute împreună pentru a aduce la viață o poveste. Bucuria a fost cu atât mai mare atunci când efortul lor a fost răsplătit cu locul I. Pentru a afla mai multe despre cum a luat naștere trailerul și ce a însemnat această experiență pentru echipă, am realizat un interviu cu editorul trailerului și coordonatorul părții tehnice, dar și cu o parte din echipa câștigătoare (Petru Prodan - coordonator, Adina Lungu, Andrei Urdă, Cynthia Savin, Elena Balazs, Iulia Mocanu, Maia Andreea Muntean, Mihai Andrei, Nicolae Grăjdeanu, Sara Pop, Vlad Rus)

Cum ați ales cartea pe care ați transformat-o în book trailer și ce v-a atras cel mai mult la ea?

„Am ales cartea "Regele Șerpilor" pentru că ne-a atras foarte mult profunzimea personajelor și temele sensibile pe care le abordează: prietenia, credința, presiunea socială și dorința de a-ți găsi propriul drum. Povestea lui Dill și relaţia dintre el, Lydia și Travis ni s-a părut foarte autentică și cinematografică. Am simțit că este o poveste care poate fi transpusă vizual într-un mod emoționant."

Care a fost mesajul pe care ați vrut să îl transmiteți prin trailer?

„Am vrut să transmitem ideea că fiecare persoană duce propriile lupte interioare, chiar dacă acestea nu sunt vizibile celor care nu te cunosc cu adevărat. Povestea lui Dill vorbeşte despre presiunea socială a acestuia, despre identitate şi despre curajul de a-ți găsi propriul drum și de a-ți urma visurile, indiferent de ce cred ceilalți."

Cum a decurs procesul de realizare a trailerului, de la idee până la produsul final?

„Procesul a început cu citirea cărții şi selectarea momentelor care ni s-au părut cele mai puternice din punct de vedere emoțional. Eu m-am ocupat în mare parte de conceperea structurii trailerului, de organizarea filmărilor şi de partea tehnică a proiectului. Pe partea de scenariu am primit un ajutor important de la Sara Pop și Maia Muntean, cu care am discutat modul în care să adaptăm povestea într-un format scurt. După filmări, a urmat etapa de montaj, unde am lucrat la ritmul trailerului şi la construirea atmosferei."

Cum v-ați împărțit rolurile în echipă în timpul realizării proiectului?

„În echipă fiecare a contribuit în mod diferit. Actorii s-au concentrat pe interpretarea personajelor, iar eu m-am ocupat de majoritatea etapelor tehnice ale proiectului: de la pregătirea conceptului și organizarea filmărilor, până la filmare şi montaj. A fost un proces intens în care m-am ocupat de partea de preproducție, producție și postproducție, dar proiectul nu ar fi fost posibil fără implicarea întregii echipe."

Care a fost cea mai mare provocare întâlnită în timpul filmărilor sau al montajului?

„Cea mai mare provocare a fost să comprimăm o poveste atât de complexă într-un trailer scurt, dar care să transmită emoția cărții. În același timp, a fost o provocare să găsim soluții vizuale pentru anumite idei din carte folosind resurse limitate."

Ce moment din realizarea trailerului v-a rămas cel mai mult în minte?

„Un moment care mi-a rămas foarte clar în minte: atunci când am terminat prima versiune completă a montajului. După multe ore de filmare şi editare, a fost momentul în care am văzut pentru prima dată cum toate cadrele şi ideile se leagă într-o poveste coerentă."

Ce elemente creative credeți că au făcut trailerul vostru să iasă în evidență față de celelalte?

„Cred că elementele care au făcut trailerul să iasă în evidenţă au fost atmosfera cinematică, ritmul montajului şi modul în care am încercat să construim emoția poveștii. Am acordat multă atenţie felului în care imaginile şi muzica se completează pentru a transmite starea personajelor."

Ce ați învățat din participarea la concursul Boovie?

„Participarea la Boovie ne-a arătat cât de importantă este colaborarea într-o echipă creativă şi cât de mult contează fiecare detaliu într-un proiect video. Personal, a fost o experienţă deosebită să lucrez alături de colegi dedicați, cu adevărat dornici să creeze ceva special."

Cum v-ați simțit în momentul în care ați aflat că ați câștigat locul I?

„A fost un moment foarte emoționant. După tot efortul depus în realizarea trailerului, a fost o mare satisfacție să vedem că munca noastră a fost apreciată. Îmi amintesc perfect momentul când ne-am auzit numele. Cu toții eram în al nouălea cer."

Privind acum trailerul realizat, ați face ceva diferit dacă l-ați realiza din nou?

„Nu, nu am niciun regret în legătură cu modul în care a ieşit trailerul. Mă bucur sincer că este exact așa cum este, pentru că știu că am dat tot ce am putut în timpul avut la dispoziție și în condițiile resurselor cu adevărat limitate. Pentru mine, acest proiect reprezintă nivelul nostru din acel moment și sunt mândru de rezultat. Fiecare decizie a fost luată cu seriozitate și cu dorința de a obține cel mai bun rezultat posibil."

Tu ai fost cel care a editat trailerul — dacă ai avea ocazia să o iei de la capăt, ai schimba ceva la montaj sau la modul în care ai construit trailerul?

„Privind înapoi, nu aş schimba rezultatul final, însă, dacă ar fi să o iau de la capăt, aş aborda procesul cu și mai multă experienţă și poate cu idei tehnice noi pe care le-am învățat ulterior. Fiecare proiect te face să creşti, iar acest trailer a fost un pas important pentru mine în dezvoltarea mea ca editor. Îl văd ca pe o etapă de formare, nu ca pe ceva ce trebuie modificat."

Dincolo de trofeul obținut și de recunoașterea meritelor lor, experiența Boovie rămâne, pentru această echipă, o dovadă a puterii pe care o au pasiunea, creativitatea și spiritul de colaborare.

Astfel de reuşite ne amintesc că școala nu este doar un spațiu al învățării, ci și unul al descoperirii de sine, al talentului și al visurilor care prind contur.

Iar pentru echipa câștigătoare, acest proiect va rămâne, fără îndoială, o amintire prețioasă și începutul unui drum pe care creativitatea, perseverența și pasiunea îl vor lumina în continuare.

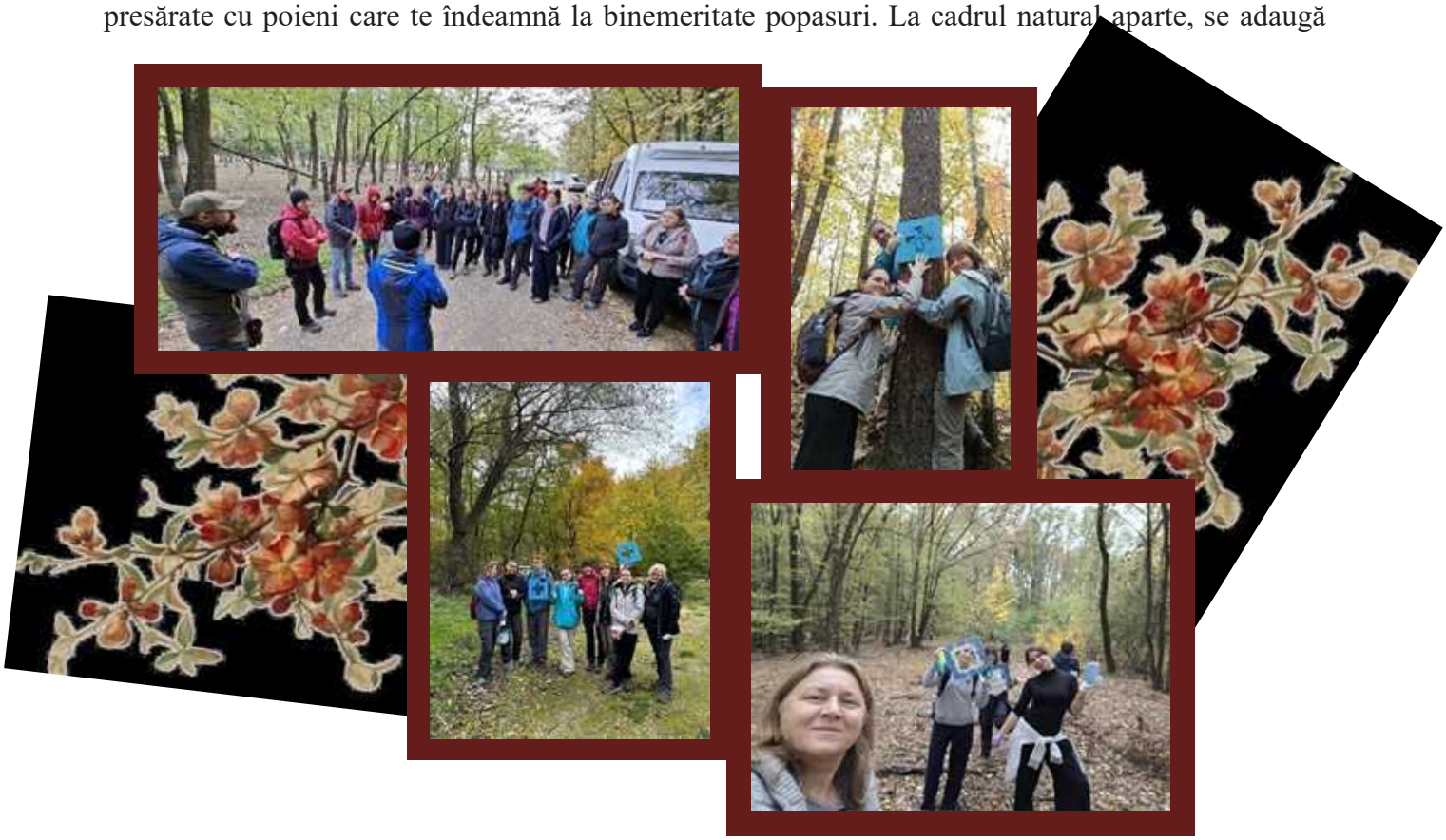

O zi cu sens pe creasta Nădașului

Prof. Samfirescu Isabela
Moș Diana-Cristina
Clasa X-a SN1

Odată cu realizarea unui contract de colaborare între cele două instituţii: Colegiul Naţional “C.D.Loga” şi Asociaţia Sădeşte, alături şi de Clubul Semper Natura, în cadrul Proiectului interjudeţean “Trasee cu sens”, s-a demarat activitatea de marcare a unui traseu turistic pe versantul sudic al Munţilor Zarandului.

Acest masiv montan, chiar dacă nu impresionează altitudinal, abia atingând 836m în vârful Drocea, prin peisajele atrăgătoare și accesibilitatea prezentă tot timpul anului, determină numeroși turiști să-i străbată pitoreștile cărări. Urmărind potecile care duc spre culmea principală (marcată turistic cu bandă roșie) călătorul pasionat străbate pădurile de cer, gârniță, gorun, carpen și fag, presărate cu poieni care te îndeamnă la binemeritate popasuri. La cadrul natural aparte, se adaugă

câteva obiective turistice care trebuie neapărat vizitate: cetățile Șoimoș și Șiria, mănăstirile Feredeu și Maria Radna, parcul de sculptură Căsoaia.

Proiectul menționat mai sus s-a derulat în cadrul Programului “Școala altfel” din luna octombrie 2025, iar în prima etapă, prin intermediul profesorilor coordonatori: Samfirescu Isabela și Ancuța Cosmin, au fost adunați elevii și profesorii din colegiul nostru, care și-au exprimat dorința să participe la acest proiect, care consta în marcarea traseului turistic către creasta vârfului Nădaș.

Înainte cu o săptămână, domnul Petruț Jugănaru, președintele Asociației Sădește, împreună cu colaboratorii săi de la Par Alpin Grup, au pregătit traseul pentru marcare, realizând defrișare masivă și chiar înlăturarea unor arbori căzuți în urma furtunilor. În

prima zi din săptămâna altfel, alături de Par Alpin - Climbing and Mountaine School, reprezentat prin domnii Adrian Glăvan și Radu Miclea, cu suportul Serviciului Public Salvamont Salvaspeo Arad, Asociației Sădește, prezentată de domnul Petruț Jugănaru, cu Clubul Semper Natura din cadrul Colegiului "C.D.Loga", reprezentat de profesorii: Ancuța Cosmin, Bunoiu Liliana, Samfirescu Isabela, și în colaborare cu colegele: Ardelean Alina, Săvoiu Laura, și Chepeneag Diana, însoțiți de elevi dedicați și entuziaști, s-a derulat proiectul de marcare a traseului turistic de la baza masivului Nădaș către vârf.

S-au făcut prezentările celor implicați, apoi s-au realizat echipe de câte 4-5 elevi, un profesor și un reprezentant al colaboratorilor din acest proiect. A urmat instruirea cu privire la realizarea marcajelor pe copacii prestabiliți și apoi distribuirea materialelor necesare. Acțiunea consta în mai multe etape: înlăturarea stratului superficial a scoarței copacului, prin ușoară rașchetare cu o perie de sârmă, aplicarea stratului alb de vopsea, folosind șablonul pătrat, aruncarea unui strat subțire de sticlă mărunțită pentru a da rezistență marcajului în fața intemperiilor naturii, dar și pentru a reflecta lumina, crescându-i vizibilitatea, mai ales pe timp de noapte, trasarea crucii albastre și chiar de-senarea cu vopsea albă a unor săgeți pe alți copaci, dacă era ușor deviat traseul.

Copiii au fost foarte implicați și au dat dovadă de foarte bună cooperare în cadrul echipelor, reușind ca, în decurs de aproximativ 3 ore, să marcheze cea mai mare parte a traseului, urmând să fie finalizată marcarea în Săptămâna verde din luna martie 2026.

Echipa formată din Carina Cosma, Moș Diana, Panduru Iasmina și Atănăsoaiei Daria, eleve de liceu și de gimnaziu, unite de spiritul comun de colegialitate și de dorința de a contribui la bunăstarea comunității, ne vor împărtăși mai jos gândurile, impresiile și emoțiile lor legate de această activitate în natură.

Carina ne pune foarte bine în perspectivă, explicându-ne procesul de marcare și prezentându-ne viziunea sa: „Mi s-a părut o activitate fainâ, de care am beneficiat atât noi, cât și dascălii și organizatorii. Am dobândit experiență practică și cunoștințe noi, iar traseul l-am marcat cu foarte mare plăcere. Eu țineam un șablon în formă de pătrat în timp ce o colegă din echipa noastră vopsea. Ulterior, era aruncată sticlă mărunțită pentru a oferi rezistență marcajului. Apoi venea o altă echipă care trasa crucea albastră".

Diana privește situația într-un mod inedit, punând mare accent pe impactul pozitiv al acestei activități de club, neconvenționale și al companiei plăcute: „Această acțiune cu caracter civic m-a adus mai aproape de natură, dându-mi șansa să fiu

în prima linie pe un traseu turistic aproape gata de redeschidere. Fiecare deprindere dobândită și fiecare nou prieten m-au ajutat să mă dezvolt personal, reușind să găsesc o îndeletnicire practică pentru pasiunea mea legată de natură [illegible] de persoanele cu aceleași pasiuni. Aș retrăi oricând momentul, dând dovadă de [illegible]tuziasm, acompaniat [illegible]multă voie bună, ex-[illegible]act ca prima dată."

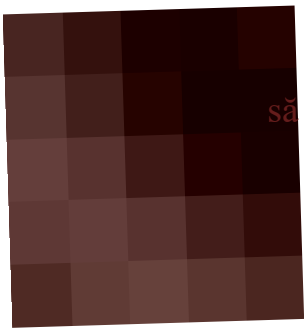

[illegible]lasmina, proaspăt [illegible]a liceu, ne oferă un [illegible]t de vedere original [illegible]acestui efort colec-[illegible]n-ar fi întrebat cineva înainte să particip la această activitate în Munții Zarandului, dacă cred că voi fi interesată să mar-chez vreodată un traseu turistic, i-aș fi spus că nu. Însă mă bucur că viața m-a surprins plăcut și mi-a oferit posibilitatea de a lua parte la o asemenea acțiune, transformând răspunsul la acea în-trebare din "nu" în "da, am făcut asta deja" . Pe parcursul traseului am descoperit, așadar, și felul în care se realizează un marcaj turistic, dar și câtiva oameni noi, lucru care m-a ajutat mult, fiind clasa a IX-a și confruntându-mă cu un mediu mai puțin familiar."

Daria Atănăsoaiei, mezina grupului, dar la fel de implicată și de săritoare, ne împărtășește gândurile ei legate de importanța acestei activități: „La această activitate mi-a plăcut foarte mult că am avut șansa de a vedea și de a practica munca depusă din spatele traseelor for-estiere pe care le folosim ori de câte ori mergem în drumeții. Majoritatea cred că sunt doar niște simple semne, precum credeam și eu, până când am văzut ce coordonare și lucru în echipă este depus ca drumeții să fie în siguranță și să nu se piardă în pădure."

Așadar, dacă sunteți iubitori de natură, voluntari cu un puternic sentiment civic sau pur și simplu doriți să petreceți o zi plăcută înconjurați de verdeață și de prieteni, vă invităm cu tot dragul să participați la următoarea activitate, menită să continue marcajele pe același traseu din Munții Zarandului, dar să îndepliniți o singură condiție:

să aduceți cu voi **un zâmbet** și **muuultă voie bună** !!!

Q & A - LearnSphere

De ce crezi că proiectul LearnSphere este important pentru colegiul nostru?

Ștefania Luca: Cred că proiectul LearnSphere este important pentru colegiul nostru, deoarece contribuie la schimbarea metodelor tradiționale de predare, aducând o abordare modernă a învățării. Fiind un colegiu de prestigiu, aici ajung elevi foarte diferiți, fiecare cu propriul stil de învățare, iar unii dintre ei, chiar dacă au un potențial ridicat, nu reușesc să se adapteze complet la lecțiile dictate sau desenate pe tablă. Din acest motiv, considerăm că este esențial să oferim o alternativă care să îi ajute să înțeleagă mai ușor informațiile și să își poată valorifica adevăratul potențial. Prin experiențele vizuale oferite de LearnSphere, elevii pot învăța direct la școală, într-un mod logic, fără a fi nevoie să memoreze mecanic acasă. Astfel, proiectul nu doar că îmbunătățește procesul de învățare, ci contribuie și la crearea unui mediu educațional mai apropiat de nevoile reale ale generației actuale de elevi.

Cum ați gestionat organizarea echipei și distribuirea responsabilităților?

Florea Daria: Deși echipa noastră a fost mică, formată din doar patru persoane, am a special oameni cu abilități și orientări diferite, astfel încât să avem diversitate și să acoperim toate aspectele proiectului. Fiecare dintre noi s-a ocupat de o parte diferită: dezvoltarea ideii principale și retușarea greșelilor, marketing și promovare online, verificarea amplasamentului, respectiv comunicarea cu elevii din colegiu. Această împărțire ne-a ajutat să lucrăm eficient, să ne completăm reciproc și să aducem proiectul la forma sa finală.

Ce rol au avut profesorii și conducerea școlii în proces?

Ștefania Luca: Ideea proiectului a fost prezentată profesorilor și conducerii colegiului, inițiativ în discuții de grup. Reacțiile lor au fost pline de curiozitate și surpriză, iar mulți au considerat ideea foarte bună pentru colegiul nostru. Deși nu s-au implicat direct în realizarea proiectului, susținerea lor a fost un factor important care ne-a ajutat să mergem mai departe și a încurajat implicarea totală a echipei. Profesorul coordonator a fost mereu lângă noi, disponibil pentru orice întrebare și gata să ne ofere sprijin ori de câte ori am avut nevoie.

Care va fi procesul de implementare al proiectului?

Florea Daria: Procesul de implementare al proiectului va începe după luna aprilie, conform informațiilor primite de la primărie, iar desfășurarea acestuia poate continua inclusiv pe perioada verii, astfel încât proiectul să fie finalizat până la începutul următorului an școlar. Achizițiile vor fi realizate de către primărie, împreună cu contabilitatea colegiului, iar partea administrativă va fi gestionată la nivel instituțional. În acest timp, echipa noastră va fi prezentă pe parcursul amplasării, oferind coordonare, urmărind desfășurarea corectă a etapelor și contribuind la rezolvarea eventualelor probleme care pot apărea pentru ca implementarea să decurgă cât mai bine.

De vorbă în spirit logan

Interviu cu Raul Jurcan

Semen Victoria Andrada

Clasa a XII-a SN2

Q

Te poți prezenta în câteva cuvinte? Ce liceu ai absolvit? Pe ce profil ai fost și ce facultate ai urmat?

Am absolvit Colegiul Național "C.D Loga" anul trecut, promoția 2025. Urmez Universitatea din Amsterdam UVA pe specializarea "Economics and Business Economics". Sunt în anul I și am ales acest drum datorită pasiunii pentru economie.

&

Dintre toate țările din Europa ai ales să studiezi în Olanda. Care crezi că a fost factorul determinant în alegerea ta?

Am ales Olanda după ce am studiat oferta educațională a mai multor facultăți de economie din Europa, iar cea pe care am ales-o m-a inspirat cel mai tare. Olanda a ieșit în evidență prin mai multe aspecte, oferind o varietate de facilități pentru studenții internaționali. În primul rând, subvenționarea taxei de școlarizare, statul acoperind 80% din suma totală. În al doilea rând, multiculturalitatea și faptul că este un oraș tânăr plin de studenți provenind din toate colțurile lumii au fost alți factori care m-au inspirat să iau această decizie. De asemenea, statul oferă facilități studenților care lucrează. Există un program național prin care studenților li se oferă aproape încă un salariu numai pentru faptul că sunt studenți și muncesc în Olanda. Eu încă nu lucrez, dar am de gând să mă angajez în viitor.

A

Ne poți prezenta câteva activități extrașcolare sau concursuri la care ai participat în timpul liceului? Care dintre ele crezi că te-au ajutat cel mai mult să te adaptezi la sistemul de învățământ din Olanda?

În primul rând, e foarte important faptul că am fost în clasă cu profil de matematică-informatică neintensiv, deci profil realist. Totuși,

întotdeauna am avut o afinitate pentru materiile umaniste. Am participat încă din gimnaziu și am continuat să particip și pe tot parcursul liceului la Olimpiada de Geografie, la Olimpiada de Limba și Literatura Română și la Olimpiada "Lectura ca Abilitate de Viață", iar ultima materie pe care am descoperit-o și am îndrăgit-o este chiar economia. Am participat la Olimpiada de Economie atât în clasa a XI-a, cât și în clasa a XII-a, ajungând la etapa națională. Foarte de ajutor este pentru facultate faptul că, deși economia este considerată o materie socio-umană, eu provin de la profilul real. Am observat că diferența dintre România și statele occidentale este foarte mare în ceea ce privește nivelul de matematică care se studiază, românii fiind mereu cel mai bine pregătiți . Deci, cel mai benefic pentru mine a fost profilul pe care l-am urmat în liceu.

Q

Care a fost procesul de admitere în Olanda? Cu cât timp înainte de a aplica ai început să te interesezi de această facultate?

&

Am început să mă interesez din semestrul al doilea al clasei a XI-a, pentru că auzisem din mai multe surse că procesul de aplicare este unul anevoios. Am apelat la un consilier educațional pentru că mi s-a recomandat să lucrez cu o firmă pentru aplicarea la facultate și am început să mă interesez despre ofertele educaționale pe care le au diferite universități din Olanda. Eu am fost ultima generație în care nu se dădea examen de admitere. Intrarea era realizată pe bază de dosar și pe bază de examinare care nu putea avea efect decisiv. Adică puteai să iei sub nota recomandată și să continui cu alegerea făcută odată ce dosarul tău trecea în etapa următoare.

Care este una dintre cele mai mari greșeli pe care le-ai făcut în procesul de admitere?

A

Faptul că nu m-am informat din surse locale despre viața din Amsterdam. Nu am avut o surpriză atât de neplăcută încât să anuleze dorința de a sta în Amsterdam, dar adevărul e că în primele săptămâni, poate chiar în primele două luni de facultate, am întâmpinat diverse obstacole logistice ce țin de cazare, trai, prețuri, documente și abia ulterior, după

ce mi-am dat seama singur de toate practicile acestea din Amsterdam, am descoperit tot felul de rețele de socializare și grupuri de studenți din Olanda care explicau pas cu pas cum ar trebui tratate lucrurile. Greșeala mea, practic, a fost că am pus preț doar pe admitere și m-am interesat doar despre oferta educațională, cursuri, dar și nu și despre detalii logistice.

Q

Ce te-a surprins cel mai mult la modul de predare și organizare al cursurilor în Olanda?

Cel mai mult m-a surprins structura inedită a anului studențesc. Anul academic este împărțit în șase module, fiecare modul având maximum două cursuri de studiat. Deci, materia care, într-un sistem de tipul României ar fi împărțită pe parcursul unui întreg semestru, este, în acest fel, comprimată într-un singur modul de două luni, examenele fiind în ultima săptămână. În același timp, orarul este unul flexibil. Se pune foarte mult accent pe studiul individual, cursurile, tutorialele sau seminarele fiind doar un suport pentru a înțelege mai bine materia. Ce face diferența între notele studenților la un examen de orice tip este munca individuală de acasă.

&

Cum te-ai integrat ca student internațional în țară și la facultate? Te-ai înscris, de exemplu, la cluburi ale facultății, societăți de români din Olanda sau voluntariate?

Recunosc că nu m-am înscris încă la nicio activitate extracurriculară de la facultate. Există oportunități, însă în primul an am vrut doar să mă acomodez cu noul trai, noul stil de viață, pentru că, până la urmă, acesta s-a schimbat cu totul. Ca român, am fost privit bine, în ciuda stereotipurilor care credeam că o să decidă cumva primele impresii pe care oamenii o să le aibă despre mine. Românii sunt priviți bine pentru că sunt foarte mulți în Olanda și se remarcă prin rezultatele lor.

A

Ce trăsătură de caracter crezi că ar trebui să aibă un adolescent care este interesat de studiul în străinătate pentru a-i oferi șansa cea mai mare de succes?

Ambiția. Uneori, chiar dacă admiterea nu este una stresantă, foarte severă, este foarte importantă adaptarea în cazul studiului în străinătate, pentru că tot ceea ce știi tu acum ca fiind familiar se va schimba în viitor. Obiceiurile, tabieturile pe care le ai acum vor dispărea sau se vor muta într-un alt mediu. Până la urmă, ai nevoie de ambiție pentru a te acomoda, pentru a te adapta și pentru a ajunge până la nivelul academic pe care ți-l dorești.

Ce materii de la această specializare le dau bătăi de cap elevilor în primul an?

Matematica. Am observat diferențe foarte mari între un elev care provine de la un profil realist din România și un elev care provine de la același profil, dar din țările occidentale. Românii mi se par mult mai bine pregătiți față de vestul Europei la științe reale. Economia, deși e o materie socio-umană, conține o parte substanțială de aplicabilitate practică, de cifre. Am observat, deși eu nu am avut această problemă, venind de la mate-info, că rata de promovabilitate pentru un examen cuprinzând și concepte matematice a fost considerabil mai mică decât mă așteptam.

Consideri că dacă ai fi fost la „Ziua Porților Deschise" în Amsterdam ai fi ales în continuare să studiezi la universitatea respectivă?

Da, pentru că eu nu regret în niciun fel decizia pe care am făcut-o în plan academic. Îmi place facultatea, îmi place sistemul, mă descurc relativ bine, așa că nu consider că în momentul de față regret în vreun fel decizia pe care am luat-o. Participarea la „Ziua Porților Deschise" m-ar fi luminat mai mult. Probabil dispărea misterul acesta pe care l-am avut înainte să merg și mi-aș fi făcut o viziune mult mai clară despre ce urmează, însă nimic mai mult de-atât.

Interviu cu Maria Prihor: între vocație, disciplină și realitatea din culisele Medicinei

Cordoș Maria Iulia

Clasa a XI-a MI1

Q

Ne poți spune câteva lucruri despre tine? De unde ești, ce profil ai urmat în liceu și când ai decis că vrei să dai la Medicină?

Sunt din Timișoara și am urmat profilul Științele naturii. Decizia de a da la Medicină nu a fost una timpurie sau clară de la început. Am oscilat mult între biologie/științe biomedicale și medicină, iar hotărârea finală a venit abia în vara dinaintea clasei a XII-a. Experiențele din copilărie, petrecută în spitale, mi-au oferit o imagine realistă asupra profesiei, dar tocmai acest lucru m-a făcut să am și îndoieli legate de responsabilitatea pe care o implică.

&

De ce ai ales Medicina Generală și de ce București (sau ce criterii ar trebui să aibă în vedere un candidat)?

Alegerea nu ține doar de preferință, ci și de diferențele concrete dintre centrele universitare. La București, admiterea este mai imprevizibilă: grilele sunt la prima vedere, timpul este limitat, iar presiunea este mai mare. În plus, bibliografia diferă semnificativ față de alte orașe, ceea ce face ca materia să fie, practic, „alta". Un candidat ar trebui să se informeze foarte bine înainte și să aleagă în funcție de stilul său de învățare și de modul în care gestionează stresul, dar și ceea ce îl pasionează pe el.

A

Ce consideri că ar trebui să se întrebe un elev înainte să decidă că Medicina este pentru el?

Cred că întrebarea esențială este dacă îi place procesul în sine, nu doar rezultatul final. Medicina nu poate fi făcută doar din ambiție, presiune externă sau dorința de statut. Volumul de muncă este atât de mare încât, dacă nu există o minimă plăcere în ceea ce faci, totul devine de „un milion de ori mai greu". Este important să îți dai seama dacă ești dispus să înveți constant și să îți asumi responsabilitatea pe termen lung.

Din experiența ta, cât timp este realist să aloci pregătirii pentru admitere și cum crezi că ar trebui să arate un program eficient de învățat?

Depinde foarte mult de fiecare persoană, de ritmul de învățare și de nivelul inițial. Pentru mine, perioada de pregătire a fost un an de „muncă titanică". În general, recomandarea este să începi din clasa a XI-a, pentru a avea timp să parcurgi materia treptat și să nu ajungi în situația în care trebuie să recuperezi totul în ultimul moment. Iar în ceea ce privește programul, trebuie să fie în același timp organizat și flexibil. Este important să împarți materia pe capitole și să rezolvi grile zilnic, pentru a te obișnui cu tipul de examen. În același timp, programul trebuie să fie realist nu unul ideal, imposibil de respectat. Un plan bine făcut te ajută să vezi progresul și să reduci senzația că materia este „infinită", mai ales atunci când pregătirea se întinde pe o perioadă lungă.

Ce rol au meditațiile și cum îți dai seama dacă sunt cu adevărat utile?

Meditațiile nu sunt utile în mod universal, ele depind foarte mult de compatibilitatea dintre elev și profesor. Nu este suficient să mergi la un profesor bun; important este să pleci cu răspunsuri clare și cu lucruri înțelese. Elevul trebuie să fie activ, să întrebe și să insiste până înțelege, fără să se simtă inhibat. Pentru unii, meditațiile ajută la disciplină și structură, pentru alții la clarificarea noțiunilor, dar în orice caz nu ar trebui să pleci de acolo cu mai multe întrebări decât la început.

Care materie ți s-a părut cea mai dificilă la admitere și cum ai abordat-o?

Chimia a fost cea mai dificilă pentru mine, în special pentru că nu îmi plăcea la fel de mult ca biologia. Am reușit să trec peste acest blocaj păstrând mereu în minte obiectivul final — dorința de a deveni medic. Motivația a fost esențială pentru a continua, chiar și atunci când materia părea dificilă sau descurajantă.

Ce greșeli ai făcut în pregătirea pentru admitere și ce sfat ai da pentru a le evita?

Q

Cea mai mare greșeală a fost dezorganizarea. Fără un plan clar, materia pare copleșitoare și greu de gestionat. Sfatul meu ar fi să îți faci un program realist și să îl adaptezi pe parcurs, astfel încât să poți urmări progresul și să nu te pierzi în volum.

Cum gestionezi stresul și presiunea înainte de examen?

Am încercat să mențin un echilibru între odihnă și recapitulare, mai ales în ultima perioadă. Este important să nu renunți complet la studiu înainte de examen, dar nici să te epuizezi. Un lucru esențial este să mergi odihnit la examen și să conștientizezi că nu este „sfârșitul lumii" dacă nu reușești din prima.

Care sunt cele mai mari diferențe între liceu și anul I la Medicină?

&

Trecerea este bruscă. Programul este dezordonat, cu cursuri dezorganizate, având pauze foarte lungi și zile în care orele se întind până seara târziu. Volumul de materie este mult mai mare, chiar mai mare decât mă așteptam, deși se știe că la medicină este foarte multă materie. În plus, examenele sunt din toată materia, nu pe bucăți, ca în liceu, iar perioadele de sesiune sunt foarte aglomerate și stresante, deoarece prevăd mai multe examene foarte grele.

Cât de mare este, în realitate, volumul de învățat și cum poate fi gestionat?

A

Volumul este „neașteptat de mare într-un timp neașteptat de scurt". Dacă nu înveți constant, totul se acumulează și devine copleșitor. Organizarea și atenția la cursuri sunt esențiale pentru a nu porni de la zero în sesiune, iar pentru a putea face față e foarte important să nu lași totul pe ultima sută de metri, deoarece e imposibil de recuperat. Un alt aspect important sunt notițele, care depind de curs, dar care sunt necesare în procesul de învățare.

Ce materii le dau cele mai mari bătăi de cap studenților din anul I?

Biologia celulară este cea care provoacă cele mai mari dificultăți, din cauza caracterului abstract și a termenilor noi. Cu toate acestea, anatomia este și ea, pentru mulți, cea mai grea din cauza volumului mare și a necesității de a repeta constant, inclusiv pentru examenul oral.

Q

Ce mituri despre Medicina Generală ai descoperit că nu sunt adevărate?

Ideea că „trebuie să uiți ce ai învățat în liceu" este doar parțial adevărată. În realitate, materia de admitere este o simplificare și nu reflectă complexitatea studiului universitar, cu toate acestea, bazele se pun în liceu și e important să ai cunoștințe, deși ele urmează să fie mult aprofundate în viitor.

Ce sacrificii reale presupune această facultate, încă din primii ani și ce tip de elevi crezi că se adaptează cel mai bine?

&

Cel mai mare sacrificiu este timpul. Medicina cere muncă constantă, iar timpul liber este limitat. Totuși, cu o organizare bună, poți păstra un echilibru și să nu simți că renunți complet la viața personală. Elevii cei mai adaptați sunt cei consecvenți și dispuși să muncească. Nu este neapărat vorba despre inteligență, ci despre disciplină și capacitatea de a continua pe termen lung, de aceea e important să ai o anumită motivație care excedă insistențele părinților, ideea unei profesii bănoase sau alt motivații care nu au de a face cu medicina în sine.

Dacă ar fi să dai trei sfaturi esențiale unui elev care vrea la Medicină, care ar fi acestea?

A

Să fie organizat, să își mențină echilibrul între muncă și odihnă și să nu se lase copleșit de stres.

Ce le-ai spune celor care se tem că „nu sunt suficient de buni”?

Dacă îți place și ești dispus să înveți mult, ești suficient de bun. Nu perfecțiunea face diferența, ci consecvența.

Q

Cum este, în realitate, ziua admiterii față de ce își imaginează majoritatea elevilor?

Ziua admiterii este mai intensă decât își imaginează mulți elevi, mai ales din cauza presiunii timpului și a faptului că grilele sunt la prima vedere. Totuși, dacă ai lucrat constant, reușești să gestionezi mai bine situația.

Ce ar trebui să știe un candidat despre admiterea la Medicină la București, în mod concret?

Examenul constă în 100 de grile (60 la biologie și 40 la chimie), fără puncte din oficiu. Timpul este limitat, iar subiectele sunt diferite față de alte centre. De asemenea, materia include multă teorie, mai ales la chimie, ceea ce poate surprinde.

&

În final, merită sau nu Medicina și pentru cine merită cu adevărat?

Medicina merită pentru cei care au pasiune și nu se văd făcând altceva. Dacă motivația este superficială, drumul devine foarte greu. În schimb, pentru cei care sunt dedicați, drumul, deși dificil, capătă sens.

A

Colectivul de redacție

Profesori:

Director, prof. Bontilă Violeta-Estrella
Director adjunct, prof. Stoia Simona
Prof. Milin Tihomir
Prof. Crașovan Ileana
Prof. Costea Corina-Lucia
Prof. Scurtulescu Sorin
Informatician Inășel Marius
Bibliotecar Pârvu Lucia
Contabil-șef Suciu Ana

Coordonatori:

Redactor-șef Semen Victoria-Andrada XII SN2
Redactor-șef Teculescu Alessia Georgia XI MI1
Coordonator Prelucrare și editare articole Teculescu Alessia Georgia
Coordonator Grafică Velemirov Mihaela Alexandra XI SS
Coordonator Marketing Semen Victoria-Andrada

Profesor coordonator

Prof. dr. Spineanu Claudia-Ileana

Elevi:

Tehnoredactare:
Simiuc Beatrice Alexandra XI MI2
Mirica Giulia X SS
Cordoș Daniel-Andrei X MI1
Moise Andreea X MI2

Grafică:
Berar Isabella-Maria X SS
Vărătuceanu Elisabeta-Ariadna IX SS

Prelucrare și editare articole:
Țeghiu Bogdan Ștefan XII MI1
Furca Andrada XI SN1
Dancău Nicușor XI F

Marketing:
Lungu Alexandra X SN1
Barna Maria Cristina XI MI2
Andreescu Carla X F
Cordoș Maria-Iulia XI MI1

Suport tehnic:
Voștinari Oliver X SN1

Revista Colegiului Național
„Constantin Diacovici Loga”
Logaritm (Timişoara)
AN IV/ Nr. 2/ 2025-2026
ISSN 2971 – 8481
ISSN-L 2971 – 8481

